

Sejido
Learn to enjoy

July 1945

1941-42

JL
R673m211N28
N4D-207
187090.

✓
Jx3/

Registered No. M 2330.

"SIDDHANTHAM"
Vol. 20—No. 7

சீர்தாரந்தம்

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத் திங்கள் வெளியீடு

‘தன்க டன்னடி யேனையுந் தாங்குதல்
என்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே’

மலர் 20

சர்வசித்து ஆடி 1947 ஜூலை

இதழ் 7

	உ ள் ளு றை	பக்கம்
1. ஒலிபாப்பு	...	209
2. தலப்பகுதி—பறங்கியர் அறித்த பரமன் கோயில்	...	219
3. சாத்திரப்பகுதி—		
1. காதும் நூலும்	...	225
2. ஒன்றும் மூன்றும்	...	227
4. சமயப்பகுதி—		
1. சாதனங்கள்	...	230
2. மேல்காட்டுத் தத்துவ ஞானிகள்	...	231
5. கலைப்பகுதி—		
1. நால்வர் பெருமக்களுடைய அருமைத் திருவுருவங்கள்	...	235
2. அசுவினி தேவர்	...	239
கலிப்பகுதி—‘எப்போதும் இனியான்’	...	241
7. ஆராய்ச்சிப்பகுதி—இரு பல்லவ அடியார்கள்	...	246
8. விரிவுரைப்பகுதி—சைவ இளைஞர் ம. த. உரை	...	250

பத்திராசிரியர் :

இராவ்பகதூர் - சி. எம். இராமச்சந்திரன் செட்டியார், பி. எ., பி. எஸ்.,
உதவிப் பத்திராசிரியர் : கி. சிவராமன், எம். ஏ.,

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்

9, வைத்தியராமப்பர் தெரு, தியாகராயகர், சென்னை.

ஆண்டேச் சந்தா ரூபா 2.

திருமண வாழ்த்து

மேது சமரூத் தொண்டர் திரு. முத்து. சு. மாணிக்கவாசகனார்
முத்த புதல்வர் திரு. அருணாசலத்திற்கும் திருவண்ணாமலையில்
பஞ்சக்கரஞ் செட்டியார் புதல்வி சுசீலா செல்விக்கும் 6-7-47ல்
திருமணம் கடைபெற்றபோது சமரூத் அளித்த வாழ்த்து.

மலர்மிசை அயனுமாலங் காணுதற் கரியவன்னல்
பலர்புகழ் அருணைமேவிப் பரிதியா யீரமோவென்ன
அலர்புவி மேலுங்கீழும் அனலுரு வாகிமும்மை
மலர்குறை நீக்கியாளும் மலைத்தலம் வாழுமேலோன்.

1

நெஞ்சக் கணகல்லு கெகிழ்த்துருகப்
பஞ்சக் கரமே நெறியிற் பயிலும்
பஞ்சக் கரநற் பெயரோன் பயந்த
கஞ்சத் தவிசின் கவிஞர் சுசீலா.

2

அம்பொன்றீடிய அம்பலத்தினி லாடுவா ரடிசூடுவார்
சம்பவாய்மையி னீடுசாத்திர நற்கலைமெய்த் திறத்தினார்
நம்புவார்பல மாணவர்க்கருள் கூர்ந்துகல்வியும் கல்கியே
இம்பர்ஞாலம் விளக்கினார்முது சுந்தரப்பெயர் இனியனார்.

3

முன்புசெய் தவத்தினீட்டம் முளைத்தெதிர் வந்ததென்ன
இன்புசெய் தனயன் சேட்டன் முத்துமா ணிக்கனீக்கு
துன்புசெய் குற்றமில்லாத் துணைவிபாற் பெற்றதுக்கன்
அன்புசெய் அறமேற்கொள்ளும் அருணையாம் அசலன்நம்பி.

4

நங்கையைக் காணுந்தோறும் ஆயிரம் நயனம்பெற்றான்
மங்கையைச் செங்கைபற்றி மாணெரி வலமேவந்தான்
நங்கையைச் சடையிலவைத்த கண்ணுத லுருளம்பெற்றான்
அங்கையை நிரப்பியானரோர் ஆசியாம் அரிசிபெய்தார்.

5

நிறைநாள் உளராய் கிதிபொன் மிகவாய்க்
குறைகோ ளிலராய்க் குணஞ்சீர் பலவாய்ப்
பிறைபோற் புதல்வர் பலராய்ப் பெருகத்
திருவாய் மலர்வாய் திணைமான் குகனே.

6

மயிலை கழார் இளமுருகனார் யாந்தது

Reg. M. 2330

சித்தாந்தம்

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியைஉள் நாடு.

மலர் 20

சர்வசித்து ஆடி 1947 ஜூலை

இதழ் 7

ஒலிபரப்பு

ஆசிரியர்

1. வாழ்க்கை முறைகளில் வேறுபாடுகள்

வடமொழி நூல்களிலே வாழ்க்கை முறைகள் நான்காக
வகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒருவனை மாணக்கன், இல்லறத்தான்,
காட்டுவாசி, துறவி என்று நான்கு நிலைகளிலும் படிப்படியாக
வாழவேண்டும். இந்நான்கு நிலைகளுக்கும் ஆச்சிரமங்கள்
என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. மாணக்கன் என்ற
நிலையில் ஒருவன் கல்விபெற ஒரு ஆசிரியனிடமிருந்து வாழ
வேண்டும். அவன் மணம் செய்து கொள்ளக்கூடாது.
இருப்பிடமும் ஆசிரியன் பன்னகசாலைதான். பிறகு இல்லறத்
தான் என்ற நிலையில் அவன் வாசித்து முடிந்த பிறகு ஒரு
மனைவியை மணஞ் செய்துகொண்டு உலகவாழ்வில் யாதாவது
ஒரு தொழிலை செய்துகொண்டு வாழவேண்டும். அவ்வாழ்வில்
வாழ்ந்து முதுமை அடைந்த பிறகு அவனை காட்டிறக்கே
காட்டுவாசி (வானப்பிரத்தன்) என்ற நிலையில் அக்காட்டில்
மனைவியுடன் இலையால் குடிசை கட்டிக்கொண்டு வசிக்க
வேண்டும். அப்போது இருவரும் கடும்தவநிலையில் வாழ

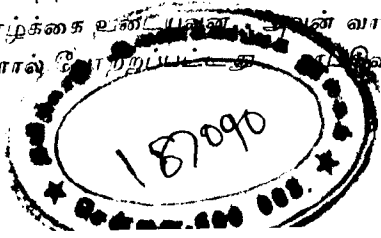
வேண்டும். இறுதியில் துறவியாகி (சன்யாசி) எல்லாவற்றையும் துறந்து ஓர் இடத்தில் நிலைமல் வீட்டுப் பேற்றைக் கருதி நிற்பல் வேண்டும். இந்நான்கு நிலைகளும் ஆசிரமம் என்ற சொல்லில் அடங்கி இருந்தன. ஆனால் வழக்கத்தில் ஆசிரமவாசம் என்ற மூன்றாவதான வானப்பிரத்தத்திற்கே பொதுவாக அச்சொல் கூறப்பட்டது. புராண இதிகாசங்களில் காணும் இருபுகள் முனிவர்கள் ஸ்ரதவியோர் எல்லாம் மூன்றாம் நிலைமையைச் சேர்ந்தவர்களே. அந்தணர், அரசர், வணிகர் இம்மூன்று வகுப்பார்கள் மட்டும் இந்த ஆசிரம நிலையில் இருந்திருக்கிறார்கள் என வடமொழி நூல்களில் ஆதாரம் உண்டு. இக்காலத்திலோ ஆச்சிரமம் என்ற சொல்லை பலவிதமான நிலைமைகளுக்கும் உபயோகித்து வருகின்றனர். இல்லறத்தானுடைய அழகிய வீடு, மாணவர் கல்வி நிலையம், ஊருக்கு வெளிப்புறத்தில் கட்டி வாழும் உல்லாசப் பூர்த்தோட்டம், துறவிகள் தொகுதியாய் வாழும் வாழ்வுநிலையம் இவைகள் எல்லாம் ஆசிரமப் பெயரில் துழைந் தவிட்டன.

தமிழ் நூல்களிலோ இவ்வித வாழ்க்கை முறை கூறப் படுவதே இல்லை. மாணவனோ ஆசான் வீட்டுத் திண்ணையில் படித்து வந்தான். காட்டிற்கேகாமல் ஊரிலிருந்தே படிப்பான். ஆசானும் இல்லறத்திலே இருந்து சுற்பித்தலைத் தொழிலாகக் கொண்டுக் 'கணக்காயன்' என்ற பெயரோடு வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தான். படிப்பு என்பது அந்தணர் அரசர் வணிகர் என்ற மூன்று வகுப்பார்களுக்கு மட்டும் அல்ல. கைத்தொழிலாளர், உழவாளர் முதலியவர்களிடமும் இருந்தது. (வருணம், சாதி என்ற சொற்கள் வடமொழிச் சொற்கள். தமிழில் அவைகளுக்கு ஏற்ற தனித் தமிழ்ச் சொற்களும் இல்லை என்பதறிய வேண்டும்.) இல்லறத்தானோ தூய உயரிய வாழ்க்கை உண்டாயினால் அவன் வாழ்க்கையே பெரும் புலவர்களால் போற்றப்பட்டது. அப்படியே என்ற வானப்பிரத்த

வாழ்க்கையே தமிழரில் இருந்திருக்க முடியாது என்னலாம். வடநாட்டு அந்தணர் அரசர் முதலியோர்களைப்போலத் தமிழ் ஆசிரியர்களும் மன்னர்களும் காடுகளுக்குச் சென்று மனைவிகளோடு தவம் செய்பச் சென்றதாக எடுத்துக்காட்டுகளில்லை. ஆகவே ஆசிரமம் என்ற தனி நிலையம் தமிழில் இல்லை. இல்லறத்திற்கு மாறாக துறவறம் என்ற நிலை ஒன்றே இருந்தது. அது உலக இன்பத்தைத் துறந்தவர்களுடைய வாழ்க்கை. அவர்கள் காட்டிலே வாழ்ந்தார்கள் என்றும் சொல்ல முடியாது. ஊரிலேயே வாழ்ந்திருக்க முடியும். பிற்காலத்தில் இவர்கள் ஊர்ப் புறங்களில் மடங்களில் வாழ்ந்தார்கள் என அறிகிறோம். சமீப காலங்களில்தான் வடநாட்டு நூல்களைப் படித்துவிட்டுச் சிலர் ஆசிரமம் என்ற அடைமொழியைச் சில நிலைமைகளுக்குப் பெயர் வைக்க விரும்புகிறார்கள். இது எம்மட்டும் தகுதியோ என்று ஆராய்க.

2. சமய வாழ்க்கையும் போதனையும்

வடமொழி நூல்களின்படி ஒருவன் பிறந்தது முதல் இறக்கும் வரையில் சமயச் சார்பான வாழ்க்கையையே வாழ வேண்டும். அவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் விதிகளை ஆராய்ந்தால் அவனுக்கு உலகச் செய்திகளை நினைக்கவும் பொழுது இருக்காது. அந்தணனுக்கு வேறு தொழிலில்லை. அரசனுக்கும் போர்வீரனுக்கும் சமயச் சார்புகளோடு உலகச் செயல்களும் உண்டு. வணிகனுக்கும் அப்படியே. நான்காம் குலத்தான் அவனுடைய தொழிலை கடமைமாகச் செய்வதே அவன் சமயம். அவனைப்பற்றிய விவரங்கள் மிகக் குறைவாகவும், உண்மையில் ஒன்றுமே இல்லாதவாறும், இருக்கின்றன. ஆகவே அவனுக்குச் சமயவாழ்க்கை வற்புறுத்தப்படவில்லை எனலாம். அரசனுக்கோ ஆசிரியர்களே குருமார்கள் என்ற வகையில்

அவனுடைய அவைக்குச் சென்று சமயத்தைப் போதிப்பார்கள். அந்தணர் சிறுவனோ ஆசிரமத்திற்குச் சென்று அங்கு வாழும் இருடிகளிடம் சமயபோதனை பெறுவான். அப் போதனைப்படி அவன் வாழவேண்டும். இவ்வாழ்க்கை விதிப்படி ஏற்பட்டது. ஆனால் அனுபவத்தில் எவ்வாறு இருந்தது என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. தாய்க்கொலை, வெறுங்கொலை, போர்த் தொழில், வாணிபம் முதலியவைகளைச் செய்த அந்தணர் கதைகளும் பஞ்சமாபாதகங்களுடன் பலவித ஹத்திகள் செய்து நாகவேதனை பெற்ற கதைகளும், புராணங்களில் நிரம்பி உள்ளதால் சமயவாழ்க்கை போதனைப்படி இருக்கவில்லை என அறியக்கூடும்.

தமிழ் நூல்களின்படி, சமய வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட பெரியார்கள் உலகத்திலேயே வாழ்ந்து ஊர்களிலே சமயத்தைப் பரப்பினார்கள் எனலாம். சம்பந்தர், அப்பர் முதலியோர் ஊர் ஊராய்ச் சென்று ஆலயங்களில் தமிழ் மறைகளைப் பாடி சைவ சித்தாந்தத்தைப் பரப்பினார்கள். நாயன்மார்களில் பெரும்பாலார் இல்லறத்திலேயே இருந்து மக்களுடன் உடன் வாழ்ந்து அவர்களுடைய தூய வாழ்க்கைக்கும் தியாக வாழ்க்கைக்கும் எடுத்துக் காட்டுகளாகத் திகழ்ந்தார்கள். காடுகளுக்குச் சென்று எவரும் சமயபோதனை பெற்றதாக வரலாறு இல்லை. எல்லா வகுப்பார்களுக்கும் சமயபோதனை வழங்கப்பட்டது. பாணரும் சமயப் பிரசாரத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பெற்றார்கள். சமயத்தின் நிமித்தம் தொழில்களை எவரும் புறக்கணித்ததாக இல்லை. வாழ்வுக்கு ஏற்றம் தந்தது சமயபோதனை மட்டுமன்றி நீதிபோதனையுமே என்று திருக்குறள் காட்டுகிறது. இது மக்களுக்குப் பொதுநூல் என்பது அறிக. அத்தன்மைய பொதுநூல் வடக்கே எங்கேயாவது உண்டோ?

3. அறிவுப் படிப்பு

வடநாட்டில் சமயப் படிப்பை ஒட்டியே பொதுப் படிப்பும் இருந்தது. இரண்டையும் பிரிக்கமுடியாத வகையில் அவை இருந்தன. அந்த நிலைமை வடமொழி நூல்களில் எல்லாம் காணலாம். புராண இதிகாச ஆகமங்களில் மிகுதியும் காணலாம். இப்படிப்பைப் பெறவோ அந்தணர்களேயன்றி அரச குமாரர்களும் காட்டிற்குச் சென்று ஆசிரமங்களில் படிக்கவேண்டும். இராம லட்சுமணர்கள் வசிட்டாசிரமத்திலும் பாண்டவர்கள் துரோணர் கிருபர் ஆசிரமங்களிலும் படிக்கவில்லையா? கண்ணன் படித்த ஆசிரியரிடம் சுதாமனாகிய அந்தணனும் படித்ததறிந்தோம். வில்வித்தை வாள்வித்தைகளும் ஆசிரமங்களிலேயே கற்பிக்கப்பட்டன. எனவே அறிவுப் படிப்பும் ஆசிரமங்களை ஒட்டியே இருந்தது. அரசர்கள் ஊர்களில் கல்விச்சாலை வைத்து நடத்தவில்லை. பௌத்த சமண சமயங்கள் வந்த பிறகுதான் அவர்களுடைய குரவர்கள் தட்சசீலை, நளத்தை முதலிய இடங்களில் ஆசிரம கலாசாலைகளை வைத்து நடத்தியிருக்கிறார்கள்.

தென்னாட்டிலோ தமிழ் மன்னர்களே தமிழை வளர்த்தார்கள். பாண்டியர்கள் மூன்று சங்கங்களை ஏற்படுத்தி ஆதரித்தார்கள். அங்கே தமிழ் ஆராய்ந்த புலவர்கள் கைத் தொழில், பொன்வேலை, கலவாணிகள், கணக்காயன் முதலிய தொழில்களிலே ஈடுபட்டவர்கள். ஆகவே அறிவுப் படிப்பும் மிகுதியாக இருந்தது. சமயத்தை ஒட்டாத அறிவுப்படிப்பும் இருந்தது. அதனால்தான் சங்க நூல்கள் அகம் புறம் என்ற இருவகைகளிலும் மிளிர்க் காண்கிறோம். ஆசிரம அறை கூவல் இங்கு இருக்கவில்லை.

4. பிற்கால மாறுதல்

இதுவரை வடநாட்டுக் கல்வி முறைக்கும் தென்னாட்டு முறைக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளைக் கூறினோம். சென்ற 200 ஆண்டுகளாக ஆங்கிலர் இங்கே வந்த பிறகு கல்விக்கூடங்களை அமர்த்தினார்கள். வடநாட்டு மக்கள் பண்பாட்டிற்கும் தென் நாட்டு மக்கள் பண்பாட்டிற்கும் வேற்றுமை அறியாத மேற்கு நாட்டார் அவ்விரண்டும் ஒன்று எனக் கருதி மக்கள் சட்டத் தையும் கல்வித் திட்டத்தையும் ஒன்றாக்கிவிட்டார்கள். அதன் கலப்பாலே தமிழருக்கு விஞ்ஞானசைவமும் மிதாட்சரமும் சட்டமாகிவிட்டது. படிப்பிலும் வடமொழி மிகுதியாக புகுத்தப்பட்டது.

ஆனால் தனித்தமிழ் மிகுதியாக வழங்கும் ஈழ நாட்டிலோ, சட்டத்தில் தமிழர் கொண்டிருந்த வழக்கத்தைச் சார்ந்த திட்டமே வகுத்தார்கள். நாட்டு வளமை என்ற தமிழர் முறையே அங்கு ஆளப்படுகிறது. அதுபோல் தமிழர் கல்வியும் பெருக்கப்பட்டது. அதனாலேதான் ஈழ நாட்டில் நூற்றுக்கு 75 பேர் வாசித்தவர்கள் ஆனார்கள். தென்னாட்டிலோ இன்னும் நூற்றுக்கு 12 பேருக்குமேல் வாசிக்கவில்லை என்று அறிய வேண்டும். சமயப் படிப்போ நிறுத்தப்பட்டது. பொது அறிவுப் படிப்போ விசத்திலும் குறைந்துவிட்டது. இது பிறரை நோக்கிப் புகுத்தின முறையற்ற திட்டத்தினுடைய செயல் என்க. இனி வேறென்றை ஆராய்வோம்.

*

*

*

5. “அந்தப் படம் பார், இந்தப் படம் பார்”

‘வால் அறிவன் நற்றாள் தொழுவதற்காக’வே கல்வி கற்கவேண்டும் என்று கல்வியின் டபன் கூறுமிடத்து நாயனார் அதனை வற்புறுத்தியிருக்கிறார். ஆகவே எந்தவகையாலேனும்

குடிகளுக்குக் கல்வி புகட்டுவது ஆளுவோரின் கடமை. கல்வியறிவு கிடைக்காத ஏழை மக்களின் பரிதாப நிலைமையை அறிந்து அவர்களுக்கென்று இலவசமாகவும் கட்டாயமாகவும் கல்வி புகட்டுவது அரசியல் கடமை. இதனை நன்கு அறிந்த இலங்கை அரசியலார்கள் இரண்டு விதங்களில் கல்வியைப் பரப்பி வருகிறார்கள். ஒன்று, கல்லூரிப் பட்டம் பெறுகிறவரையில் மாணவர்களுக்குச் சம்பளம் இல்லை என்பது. இரண்டு, தனிப்பட்ட பாடசாலைகளிலும் ஆசிரியர்களுக்கு முழுச்சம்பளம் அரசியலாலே தருவது. இந்தத் திட்டம் சமீபத்தில் செயல்முறையில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இதனைக் கேட்டபோது முதலில் நான் நம்பவில்லை. பின்னிட்டு அது உண்மை எனத் தெரிந்து கொண்டேன்.

சென்னை மாகாணத்துப் பாடசாலைகள் கல்லூரிகள் முதலியவைகளை இதற்கு ஒத்திட்டிக் காண்க. தொடக்கப் பாடசாலைகளுக்கு மட்டும் இலவசப் படிப்பும் கட்டாயப் படிப்பும் ஏற்படுத்த முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அதைத் தொடங்கி 27 ஆண்டுகள் ஆகியும் நிறைவேறினதாகத் தெரிய வில்லை. தனிப்பட்ட பாடசாலைகளிலும் மிஷனரி பாடசாலைகளிலும் முதல் வகுப்பிற்கும் சம்பளம் உண்டு. மேல் வகுப்புகளுக்குச் சொல்லவேண்டியதேயில்லை. நாள்தோறும் பிள்ளைகள் கொடுக்கவேண்டிய சம்பளம் உயர்ந்துகொண்டே செல்லுகிறது. சென்றவாசத்தில் அரசியல் கல்லூரிகளில் மாணவர் சம்பளம் 25 சதவீதம் பெருக்கிவிட்டார்கள். இதுவா ‘நற்றாள் தொழுவதற்காக’ நோக்கம் கொண்ட படிப்பு? ஆசிரியர் நிலைமை என்ன? தனிப்பட்ட பாடசாலைகளுக்கு என்ன உதவி கிடைக்கிறது? குடிகளிடம் இறை வாங்குவது எதற்காக? அதன் பயனை மக்கள் பெறவேண்டாமா?

6. வெளிநாடும் உள்நாடும்

தென்நாட்டாரை இனிமைமொழி பேசும் தமிழன் என்றும், வடநாட்டாரை கண்ணியப் பெயர்கொண்ட ஆரியன் என்றும் நம்முன்னோர் பெருமை கூறிப் பாராட்டினார்கள். வெளி நாட்டாரை அநாகரீகன் என்ற பொருள்கொண்ட மிலேச்சன் என்று கூறினார்கள். பண்டைக் காலத்தில் வெளி நாட்டாருக்குத் தத்துவ ஞானம், சமய ஞானம், கலை ஞானம் முதலிய கல்விகளை நாமே தந்தோம். இப்போதும் அதைப் பற்றியே பெருமையாக மேடைகளில் பேசுகிறோம். இந்த நாளிலும் நம் நாட்டு விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி பிறநாட்டார் ஆராய்ச்சிக்கு இளைக்கவில்லை. நேற்றும் கூட டாக்டர். ச. வே. இராமனை உருவியர்கள் மெச்சிப் பிடுது தந்து தங்கள் நாட்டிற்கு அழைத்திருக்கிறார்கள்.

இப்படியிருக்க, நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களை மேல் நாட்டிற்கு அரசியலார் ஏன் அனுப்புகிறார்கள்? அவர்களுக்கு அரசாங்கப் பணத்திலிருந்து செலவுக்குக் கொடுத்து அங்கு கற்பிக்கும் கலைப் படிப்பை ஏன் படிக்கச் செய்கிறார்கள். ஒரு மாணவனுக்கு அவ்வாறு தரும் பணத்தைக்கொண்டு இந்த நாட்டில் 20 மாணவர்களுக்குக் கலைப் படிப்பைக் கற்பிக்கக் கூடாதா? வெளி நாட்டிற்குப்போய் அதிகக் கல்வி பெறுகிறார்கள் என்பது சுத்தப் பிரமையே. இந்த நாட்டிலேயே படித்தவர்கள் வெளிநாட்டாரைவிடப் பதின் மடங்கு சிறப்போடு தங்கள் அலுவல்களை நடத்துகிறார்கள் என்று நேரில் அறிய முடியும். சமயத்திலும் தத்துவ ஞானத்திலும் சிறந்துள்ள இந்த நாட்டு மக்கள் அதற்காகவும் வெளிநாடு செல்லுகிறார்கள் என்றால் அது வெட்கக்கேடுதான். அன்னார்களுக்கு நன்மதிப்பும் நல்ல வேலையும் மிகுதியான சம்பளமும் கொடுப்

பது வீண் என்று அறியவேண்டும். சைவத்தை அறிய ஆங்கில நூலை வாசிப்பதுபோல அல்லவோ இது இருக்கிறதா?

* * *

7. தமிழ்ப் படிப்பில் ஆர்வம் இருக்கிறதா?

நமது இளைஞருக்குள் தமிழ்ப் படிப்பில் ஆர்வம் குறைகிறதா, அல்லது ஏற்றம் அடைகிறதா? நாடெங்கும் இப்போது தமிழ்ச் சங்கங்கள் பெருகுவதும், கூட்டங்கள் விழாக்கள் நடைபெறுவதும், மேடைகளில் தமிழ் உரையாடுவதும், பார்த்தால் தமிழில் ஆர்வம் ஏற்றம் அடைகிறது என்றே எண்ணுவோம். அவைகளில் இளைஞர்கள் ஈடுபடுவதை நேரில் காண்கிறோம். ஆகவே தமிழில் ஆர்வம் இளைஞர்களில் மிகுதியாய் இருப்பதாகத் தோன்றும்.

ஆனால் இந்த ஆண்டில் வெளிவந்த பள்ளிப் பொதுத் தேர்வுகளில் (S. S. L. C. 1947) கணக்குப் புள்ளிகளைப் பார்த்தால் சிறிது ஐயம் தோன்றும்.

1947 தமிழ்ப் பாடம் சராசரி—37 அம்சம் சதவீதம்.

1946 ,, ,, —43 ,,

ஆகவே, தமிழில் மாணவர்கள் ஆர்வமும் தேர்ச்சியும் குறைந்துவிட்டதா? சென்ற ஆண்டைவிட 6 சதம் குறைவு ஆக இருக்கிறது. ஆனால் ஆங்கிலத்தை ஒத்திட்டுப் பாருங்கள்.

1947 ஆங்கிலம் சராசரி—39 சதவீதம்

1946 ,, ,, —37 ,,

இப்புள்ளிகளைப் பாருங்கள். பிறநாட்டு மொழியாகிய ஆங்கிலத்தைவிடத் தமிழர்களுக்குத் தமிழில் தேர்ச்சிக் குறைவா? இது என்ன விபரீதம்!

தமிழில் குறைவதற்குப் பிள்ளைகள் நன்றாக வாசிக்க வில்லையா? தமிழாசிரியர்கள் நன்றாகக் கற்பிக்கவில்லையா?

அல்லது விடை திருத்துகிறவர்கள் கடினமாக சோதித்தார்களா? என்ற இந்த மூன்று கேள்விகள் தோன்றுகின்றன. சில பிள்ளைகளைக் கேட்டதில் 'நன்றாக எழுதினோம். ஆங்கிலத்தை விட நாம் தமிழை அறிந்ததில்லைபா? விடைத்தாள் திருத்துகிறவர்களுடைய எண்ணம் அறிபுங்கள்' என்று கூறினார்கள். எது உண்மை?

*

*

*

8. சைவப் படிப்பில் ஆர்வம்

தமிழ்ப் படிப்பில் எவ்விதமாகவோ இருக்கட்டும். சைவப் படிப்பில்கூட ஆர்வம் இருக்கிறதா என்று கேட்போம். சென்ற மூன்று ஆண்டுகளாகச் சைவப் புலமைத் தேர்தல் சான்றிதழ் சமாதானம் நடத்திற்று. புள்ளிகளை ஆராய்ந்தால், சென்னை மாகாணத்தில் ஒருவரும் தேருதலுக்கும் வரவில்லை. இலங்கையிலிருந்துதான் வந்தார்கள். பரிசுகளும் அவர்களே பெற்றார்கள். ஆகவே சென்னைப் பிள்ளைகளுக்குச் சமயத்தில் ஆர்வம் உண்டா என்பது கேள்வி.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சைவசமய ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு திட்டமுண்டு. இதற்கு இதுவரை எவரும் சேர்ந்து வாசிக்க முயலவில்லை. ஆகவே ஆர்வம் எங்கே இருக்கிறது? மேலும், சமய நிலையங்களிலாவது உள்ள பாடசாலைகளில் எத்தனை பிள்ளைகள் சேர்ந்து வாசிக்கிறார்கள்? இவர்களில் சிந்தாந்தத்தில் எத்தனைபேர் தேர்ச்சி பெறுகிறார்கள். இனி, தேவாரப் பாடசாலைகளிலாவது தகுந்த ஓதுவார்கள் இருக்கிறார்களா? ஓதுவார்கள் இருந்தால் பிள்ளைகள் இல்லையே? இந்த ஆர்வக் குறைவு எப்போது நிவர்த்தி ஆகுமோ?

2. தலப்பருதி

பறங்கியர் அழித்த பரமன் கோயில்

(திருகோணமலை)

1. அழகு மீளிர்ந்த கடற்கரை

சுழமண்டலத்துக் கீழ்க்கரை அழகுக்குப் பெயர் பெற்றது. நீலநிறமான நீர்ப்பரப்பில் அலைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நீர்த்திவலைகளை மோதிக்கொண்டு கரையின்மேல் அடிக்கும். தெள்ளிய மணல்கொண்ட அகலமான கரையில் வெள்ளை நுரைகளை அலைகள் அடித்துத் தள்ளும். பலவிதமான கிளிஞ்சல்கள் சிப்பிகள் முதலியவைகளை வாரிக்கொண்டு அவைகள் மணலின்மேல் தள்ளும். மேலும் அம்மணற் கரையின்பின் பெரிய பாறைகள் சுவர்கள்போல் நிற்கும். பாறைகள் கன்னங்கரேல் என்று கரடுமுரடாக உயர்ந்து கிடக்கும். முழுமதி இளமதி நாள்களில் அலைகள் உயர்ந்து அப்பாறைகளின் மேலே மோதிக்கொண்டு ஒலிக்கும். அப்பாறைகளுக்குப் பின்னால் நிலப்பரப்பில் தென்னந்தோப்புகள் பச்சைப்பச்சை என்று வான் அளாவிக்கொண்டு நிற்கும். ஆனாலும் மேற்குக் கரையைப்போலக் கிழக்குக்கரைத் தென்னை அத்தனை செழிப்பைக் காட்டுகிறது இல்லை.

2. அர்ஜுன அமைந்த துறைமுகம்

இப்படிப்பட்ட பாறைகளைக் கரையாகக்கொண்ட கிழக்குக்கரையோ நேர்க்கோடு இட்டாற்போல் அமைப்புப் பெற்று இருக்க இல்லை. கணக்கு இல்லாத சிறு வளைவுகளை அந்தக் கரை பெற்று இருக்கிறது. அவைகளில் ஒரு வளைவு மிகப்

பெரியது. அதனை வளைகுடா என்றே கூறவேண்டும். ஒரு மகத்தான பாணைபோல அது வாய் திறந்துகொண்டு இருக்கிறது. இருபுறங்களிலும் அதனுடைய கைகள் கடலை அணைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றன. இக்கைகளைப் பெரும் பாறைகளால் ஆகிய நிலத்து முனைகளே. இந்த இரு கைகளுக்கும் இடையிலே உலகிலேயே மிகப் பெரிய துறைமுகங்களில் ஒன்று இருக்கிறது. உலகத்தில் உள்ள எல்லா போர்க்கப்பல்களும் இதில் புகுந்து அடைக்கலம் பெறக்கூடும். இக்குடாவின் பாறைக் கைகள் இத்துறைமுகத்திற்குப் போதிய அரணைத் தருகின்றன. எப்படிப்பட்ட புயல் காற்று வந்தபோதிலும் அது இத்துறைமுகத்தை எந்தக் கெடுதிலும் செய்யாது. சென்ற உலகப்போரில் இத்துறைமுகத்திலே ஆங்கிலக் கப்பல் படைகள் தங்கி இருந்தன. அவைகளைப் பகைவர்கள் அணுகுவதற்கு முடியாத பலமான அரண்களை அது இயற்கையாகவே படைத்திருந்தது.

3. புனிதத்தன்மை பொருந்திய தீர்த்தம்

இப்படிப்பட்ட வலிமை வாய்ந்த துறைமுகமோ மிகப் புனிதமான நீர்ப்பகுதியைக் கொண்டு இருக்கிறது. இத்துறைமுகத்துக்குள்ளேயே ஈழநாட்டிலே மிகப் புனிதநதியாகிய மாவலிங்கை சங்கமம் ஆகிறது. அப்புண்ணிய தீர்த்தம் சிவன் ஓளிபாதம் அடங்கிய மலைசிகரங்களின் சார்புகளிலே தோன்றிப் பல மலைபடு பொருள்களையும் இழுத்துக்கொண்டு திருத்தலங்கள் பலவற்றின் வழியாகப் பாய்ந்து இந்தத் துறைமுகத்தில் கலக்கிறது. ஆகவே இந்தத் துறைமுகத்தின் புனிதத்திற்குச் சமம் வேறு எங்கு உள்ளது?

4. குன்றின்மீது கோயில்

இந்தத் துறைமுகத்தின் இருகரங்களில் வடபுறம் உள்ள கரத்தில் கரும்பாறைகள் அமர்ந்த செங்குத்தான

குன்று ஒன்று இருக்கிறது. இதனுடைய பாறைகள் கோணல் ஆக அமைந்திருக்கின்றன. அதனாலே மக்கள் இதனைக் கோணமலை என்று அழைத்தார்கள் போலும். அதன்மீது பரமசிவனார் எழுந்தருளி இருந்த பண்டைக்கோயில் ஒன்று இருந்தது. அந்த புனிதத்தை எண்ணி அம்மலையைத் திருக்கோணமலை என்று சொல்லிப் பாராட்டினார்கள். இக்கோயில் மிக்க அழகாகவும் பல சிற்பச் சிறப்புகளையும் கொண்டு இருந்தது. ஆகவே இதனை சைவ மக்கள் வெகு சிறப்போடு வழிபட்டுப் போற்றி வந்தார்கள். திருக்கோயில் இருந்த மலைப்பகுதி ஆயிரத்தி இருநூறு மார்பு நீளமும் என்பது முதல் முப்பது அடி வரை அகலமும் கொண்டு இருந்தது. இக்கோயில் செங்குத்தான பாதையின்மீது அமர்ந்திருந்த படியால் அது மிக்க வலிமைகொண்டு இருந்த கோட்டை அரண்போல் இருந்தது.

5. பண்டைப் புராணக் கூற்றுகள் :

இக்கோயில் பண்டைப் பெருமை வாய்த்திருந்தபடியால் புராணங்களிலும் இதிகாசத்தை ஒட்டிய கதைகளிலும் சிறந்து விளங்கியது. ஆகிசேடனுக்கும் வாயுபகவானுக்கும் தம் தம் ஆற்றலைக் குறித்து வாது வரவே, மாமேருச் சிகரங்களை ஆகிசேடன் தன் ஆயிரம் தலைகளாலும் கவர்த்துகொண்டு நிற்க வாயுபகவான் அச்சிகரங்களைத் தன் வேகத்தால் அடித்த போது அச்சிகரங்களில் மூன்று சிகரங்கள் தெற்கேசென்று விழவே, அவைகளில் ஒன்று திருக்கோணமலை ஆயிற்று என்பது தக்கிண கயிலாய மான்மிய வரலாறு. அது முதல் அம்மலை தென்கயிலை என்று பெயர் பெற்றது. பிறகு இராவணன் இக்கயிலையை எடுக்க முயலுகையில் தன் வாளால் இதன் பாறையைப் பிளக்க அது இரண்டாகப் பிளந்ததாம். இப்படிப் பிளந்ததெனக் கூறும் பாறையை இன்றும்

காணலாம். இராவணன் மலைக்குள்ளே சிக்கிக்கிடக்க அவன் தாயார் துயரத்தால் உயிர்விட்டனளாம். இராவணன் திரும்பி வந்து ஆலயத்திற்குள் செல்ல எண்ணுகையில் தீட்டு வந்ததனால் அவன் உள்ளே செல்ல முடியவில்லையாம். பிறகு தாயாருக்கு அந்தியக்கிரியைகள் செய்யக் கன்னியா தீர்த்தத்தில் ஏழு கிணறுகள் குத்தி எழுப்பி அங்கு கிரியைகள் முடித்துப் பின் ஆலயம் சென்றனாம் என்பது புராணத்தில் மற்றொரு வரலாறு.

6. சரித்திரப் பகுதி :

மனுரீதிச்சோழன் திருக்கோணமலையின் பெருமையை அறிந்து அங்கு வந்து ஆலயங்களைக் கட்டத் தொடங்கினான். அவைகளை முடிக்காமல் காலகதி அடைய அவன் மகன் குளக்கோட்டன் என்பவன் இங்கு வந்து தன் தகப்பன் வைத்திருந்த பொன்னைக் கொண்டு திருப்பணிகளை முடித்தான். அதைக் கேட்ட ஆடகசௌந்தரி என்ற இலங்கை அரசி தன் அனுமதி யின்றிக் கட்டின கோயிலை இடிக்கும்படி பெளத்தர் களை அனுப்பித் தானும் அங்கு சென்றாள். அங்கே அமைந்திருந்த ஆலயத்தின் அழகில் ஈடுபட்டு நின்றாள். அமைச்சன் மதிசொல்ல அக்குளக்கோட்டனையே கணவனாக வரித்துக் கொண்டாள். பிறகு அவளுடைய படையின் உதவியைக் கொண்டு கார்த்தாயக் குளத்தை அவன் கட்டுவித்தான். அதனால் அவன் பெயரும் குளக்கோட்டன் என்று ஆயிற்றாம். குளக்கோட்டன் கட்டின செய்தி இலங்கைக்கோட்டையில் ஒரு கல்வெட்டில் இருக்கிறது.

பின்னர் கயவாகு (113—125) இக்கோயிலின் திருப் பணி செய்து அதற்குத் தானங்கள் தந்தான். பின்னர் ஆறாம் நூற்றாண்டில் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் இங்கு எழுந்தருளி இருக்கும் சிவபெருமானை அழகிய தேவாரத்தில்

வைத்துப் பாடி இருக்கிறார். ஆகவே இது ஒரு பாடல்பெற்ற தலம் ஆயிற்று.

பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டில் மதுரையில் ஆண்ட வீர பாண்டியன் இங்கே வந்து திருப்பணி செய்து இருக்கிறான். அது புதுகோட்டை குடுமியாமலைக் கல்வெட்டால் தெரிகிறது. பிறகு பதினான்கு பதினைந்து நூற்றாண்டுகளில் யாழ்ப்பாணத்து ஆரிய சக்கரவர்த்திகளான செகராசசேகரன், பராசசேகரன் என்ற மன்னர்கள் கோயிலைப் புதிப்பித்துத் தானங்கள் செய்து வன்னிபர்களைப் பிரதானிகள் ஆக்கினார்கள்.

7. பறங்கியர்கள் இழைத்த கேடுதி

பதினான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் போர்த்து கீசியர் என்ற பறங்கியர் இலங்கைக்கு வாணிபம் செய்வதாகச் சாக்குச் சொல்லி நாட்டை அபகரித்தார்கள். திருக்கோண மலையும் அவர்கள் கைக்குள் சென்றது. அவர்களில் காண்ஸ் டன்டையின்-டி-சா-என்றவன் (1624 - 1627) கோணைச் கோயிலை இடித்து அங்கே ஒரு கோட்டையைக் கட்டினான். அதனை கூறும் கல்வெட்டு ஒன்று கோட்டை வாயிலில் இருக்கிறது.

“முன்னே குளக்கோட்டன் மூட்டித் திருப்பணியைப் பின்னே பறங்கிபிரிக்க—மன்னவன்பின் பொண்ணை தனைஇயற்ற அழித்தே வைத்து எண்ணுரே பின்னரசர் கள்” என்பதே.

இக்கோட்டை டச்சுக்காரர்கள் கைக்குச் சேர்ந்து பிறகு 1798-ல் ஆங்கிலர் வசத்திற்கு வந்தது. கோட்டையின் பெயர் பிரடெரிக்கு என்பது. (Frederick)

8. பிந்திய சரிதை :

பறங்கியர் அழிக்க வந்ததைக் கண்ட கோயில் குருக்கள் கோயிலில் இருந்த மூர்த்திகளை எடுத்துக்கொண்டு போய்

மூன்று காதம் தூரத்தில் இருக்கும் கழனி மலையில் சேமித்து வைத்திருந்தார்கள். பிறகு வரராஜசிங்கன் என்ற மன்னவன் அம்மூர்த்திகளைத் தம்பை நகருக்குக் கொண்டுபோய் அங்கே ஆலயம் கட்டிப் பிரதிட்டை செய்தான். இன்றைக்கும் அங்கே பூசை முதலிய ஆராதனைகள் நடக்கின்றன.

9. தற்கால நிலை :

கோயில் அழிந்துபோன போதிலும் கோயில் இருந்த திருமலை இன்றைக்கும் வணங்கப்பட்டு வருகிறது. அதற்கு இப்போது சுவாமிப்பாறை என்று பெயர். அது பிரடெரிக்குக் கோட்டைக்குள் இருக்கிறது.

வாரத்திற்கு இருமுறை தங்கள் வெள்ளிக்கிழமைகளில் குருக்கள் அப்பாறைக்குச் சென்று பூசை செய்துவிட்டு, திரும்புகிறார். அப்போது அடியார்கள் அங்கே சென்று தொழலாம். முந்தி இருந்த மூர்த்திகள் தம்பை நகரில் இருக்கின்றன. அங்கே ஆராதனை முதலியன நடக்கின்றன.

10. இலக்கியம் :

திருக்கோணமலையைப்பற்றிப் பல நூல்கள் இருக்கின்றன. சம்பந்தர் தேவாரம், கோணேசர் கல்வெட்டுநூல், தகழிணை கைலாச மான்மியம், தகழிணை கைலாச புராணம், திருக்கோண சலபுராணம், விசுகர்ம நாடகம், விசுவ புராணம், கதிரைமலைப் பள்ளா ஆராய்ச்சி, யாழ்ப்பாண சரித ஆராய்ச்சி முதலிய நூல்கள் இத்தலத்தைப் பற்றிக் கூறுவன.

3. சாத்திரப் பகுதி

1. காதும் நாலும்

(R. பஞ்சநதம் பிள்ளை)

இறைபணி செய்வதற்கே இறைவன் உடலை அளித்துள்ளான். 'உடம்பினைப் பெற்ற பயனாவதெல்லாம் உடம்பில் உத்தமனைக் காண்' என்று ஒளவையாரும் கூறியுள்ளார். உடலை நடத்தும் கருவிகள் மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்பன. இவை ஐம்பொறிகள் எனப்படும். இவைகளைத் திருநெறியிற் செல்லவிடாமல் நன்னெறியிற் செலுத்த முயல வேண்டும்.

எல்லாவற்றையும் கடந்த மெய்ப்பொருளாம் இறைவனை உணர்தற்குக் கல்வியும் கேள்வியும் இன்றியமையாதவை. 'கற்றல் கேட்டலுடையார் பெரியார் கழல் கையால் தொழு தேத்த, என்று ஞானசம்பந்தர் கூறுகின்றார்.

'செல்வத்துட்செல்வம்செவிச்செல்வம்' என்றும், 'கற்றிய ஞாயினும் கேட்க' என்றும், 'கற்றலிற் கேட்டலே நன்று' என்றும் ஆன்றோர்கள் கூறியுள்ளார்கள். கேள்வியாவது கேட்கப்படும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக்கேட்டல். வெறும் ஓசைகளை மட்டும் கேட்பது கேள்வியாகாது. உயிர்க்கு உறுதியளிப்பனவாகிய நூற்பொருள்களைக்கேட்டலே கேள்வியாகும். முற்காலத்தில் கேள்வி மூலமாகவே யாவற்றையும் கேட்டு வந்தனர். கேட்கப்படுவதாலேயே வேதம், சுருதி எனப்பட்டது. குழந்தைப் பருவத்திலேயே கேள்வி பெற வேண்டும் என்பதற்கு அறிகுறியாகவே காதுகுத்துச் சடங்கு நிகழ்கிறதுபோலும். ஞானத்திற்கு அடிப்படையாயுள்ளதும் கேள்வியே. மேலும் அனுபவ ஞானமாகிய பாஞ்ஞானத்திற்கு, கல்வி கேள்வியாகிய அபாஞ்ஞானமும் முதலாய் அமைந்

துள்ளது. ஒருவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டவுடன் அன்பு காட்டுவது தலையன்பாகச் சிறந்த அன்பாகக் கருதப்படுகிறது. 'முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்' என்கிறார் அப்பர் சுவாமிகள். ஆகவே, செவியின் பயன், நூற்பொருள்களைக் கேட்டலாம். பெருமானுடைய செவியைப் போற்றும் வகையில் திருஞானசம்பந்தர் 'தோடுடைய செவியன்' என்கிறார். அப்பர் சுவாமிகள் 'செவிகாள் கேண்மின்களோ சிவன் எம்பிறை செம்பவள எரிபோல் மேனிப்பிரான் திறம் எப்போதும் செவிகாள் கேண்மின்களோ' என்கிறார். காதுக்கும் நூலுக்கும் தொடர்பு உண்டு.

பொதுவாகப் பஞ்சின் நூலானது பொருள்களின் புறக் கோணலைப் போக்கும். சாஸ்திர நூல்கள் மாந்தரின் மனக் கோணலைப் போக்கும். நாவரசர் ஓர் இடத்தில், 'நூலால் நன்றாய் நினைமின்கள்' என்கின்றார். வேத சாஸ்திரப் பயிற்சிக்கு அங்கமாகவே பூணூலும் அணியப்படுகிறது.

இக்காலத்தில் கேள்விச் செல்வம் அவ்வளவு போதியன வாக இல்லை. பல வசதிகள் ஏற்பட்டிருப்பினும் சமூகத்தின் பெரும் பகுதியார் அவைகளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டதாக இல்லை. அப்பர் சுவாமிகள், மனித சமூகத்தை நோக்கி 'தூளையிலாச் செவித் தொண்டர்கள்' என அழைக்கின்றார். இங்கு தூளையிலாச் செவி என்பது நல்ல நூற் கேள்வியில்லாத காதுகள். காதுகள் கேள்வியால் துளைக்கப்படல்வேண்டும். 'காதில் உள்ள பழைய துளை துளையல்ல' என்கிறார் பரிமேலழகர். துளையிலாச் செவியை திருவள்ளுவர் 'கேள்வியால் தோட்கப் படாத (துளைக்கப்படாத) செவி' எனக் கூறுகின்றார்.

பட்டினத்தாருடைய ஞானப்புதல்வர் மருதவாணர் ஓர் பெட்டியில் காத்தற ஊசியையும், நூலையும் வைத்துத் தம் தந்தையாரிடம் கொடுக்கச் சொல்லி வெளியேறினார். பட்டினத்தடிகள் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தார். மனப்பக்குவம் பெற்ற

வராதலால் மெய்ஞ்ஞானம் கைவரப்பெற்றார். உள்ளிருந்த பொருள்களைக்கொண்டு அறியவேண்டியவற்றைக் குறிப்பால் அறிந்தார். அறிவுத்திறத்தில் குறிப்பறிதல் என்பது ஒன்று. கூறாமலே விஷயங்களை அறிந்துகொள்ளுதல். காதுள்ள ஊசியில் நூல் நுழையும்; காத்தற ஊசியில் நுழையாது. அது போல் மக்கள் தம் காதுகளால் நூற்பொருள்களைக் கேட்க வேண்டும். அனுபவஞானம் (பரஞானம்) கிட்டும் வரையில் நூற்கேள்வி (அபரஞானம்) அவசியம். இவைகளைக் குறிப்பால் உணர்ந்து துறவை மேற்கொண்டார். இதைப் பற்றிப் பட்டினத்தாருடைய புராணம் கூறுவதாவது :

“காதி லூல்போதல் நம்காதில் கல்விநூல்
போதலைக் குறிப்பினுற் புகன்ற பொற்புமாம்”

ஆகவே சித்தாந்த நூல்களாகிய பன்னிரு திருமுறைகளை யும், பதினான்கு சாஸ்திரங்களையும் சுற்றும், சுற்றறிந்தார் வாயிலாய்க்கேட்டும் பிறந்த பிறப்பைப் பயன்படுத்திக்.

குறிப்பு:—ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஞானியார் சுவாமிகளுடைய பேச்சைத் தழுவி இது எழுதப்பெற்றது.

2. ஒன்றும் மூன்றும்

(சித்த இளம்பூரணர்)

விலேகானந்தர் கனகசபைப் பிள்ளைக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தார். “உள்ளது ஒன்றுதானே! அதைவிட்டு அதிகப் படியாக எண்ணவல்லவர்கள் நூறு ஆயிரம் என்று கொள்ளலாகாதா? மூன்றோடு நிறுத்துவானேன்?” என்பது அவர் கடிதத்திலுள்ள கேள்வி.

கனகசபைப் பிள்ளை பதில் எழுதினார் : “ அறிவித்தால் அறியும் உயிர் ஒன்று ; அறிவித்தல் இன்றியே முற்றுணர்வு உடைய இறை ஒன்று ; உணர்த்தினாலும் உணர்ந்துகொள்ள முடியாத சடப்பொருள் ஒன்று ; ஆகமுன்று. இவை தவிற தாங்கள் வேறு பல கூறினால் அவைகளும் கொள்ளத்தக்கதே” என்பது அவர் எழுதிய பதில்.

“ யான் இவ்வகையில் எண்ணவில்லை. பொருத்தமாக இருக்கிறது ” என ஒத்துக்கொண்டு விவேகானந்தர் மறுபடியும் எழுதினார். *

இவ்வகையில் எண்ணி அதன் பயனை உலகிற்கு உதவிவிவேகானந்தருக்குக் காலமில்லாது போயிற்று. அது நமது போதாக்காலம்.

தற்போதுள்ள சுத்தானந்த பாரதியார் ‘ திருமந்திர விளக்கத்தில் ’ பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“சித்தாந்தம் எல்லையற்ற விரிவுடையது. அது ஆகமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட திருவருட் கோயில் போன்றது.

வேதாந்தத்திற்குத் தற்போது வராளமான பிரசாரம் உள்ளது. விவேகானந்தரும் இராமதீர்த்தரும் அதைக் கடல் கடந்து கச்சித்தனர்.

சித்தாந்தம் ஆழ்ந்தகன்று உயர்ந்து எல்லாச் சமயங்களை யும் தன்னுள் அடக்கிச் சமயாதீதப் பொருளை எட்டி நிற்கிறது. அதன் அறிவை மீண்டும் உலகில் தூண்டவேண்டும்.

ஜீவன் அல்லது ஆன்மா களிம்பேறிய செம்பு போன்றது. அதை மாசறுத்து, அன்புலையில் வைத்துருக்கி அருளால் பரிசுத்து வேதி செய்து அறிவுத் தங்கம் ஆக்கி இறைவனுக்கு அணிவதே சித்தாந்தத்தின் தனிப்பெருமையாகும்.

* இவ்வரலாறு உயர்திரு ஈசான சிவாச்சாரியார் கோவையில் சென்ற ஆண்டு பேட்டை ஈசுவரன் கோயிலில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவில் கூறியது.

வேதம் ‘ நீ ஆன்மா ; அதுவே பிரமம் ’ என்று சொல்லி அடங்கி விடுகிறது.

மத்தலை தயிர்போல மாயாசக்திகள் நம்மை வாட்டியலைக்கும்போது ‘ அஹம்பிரமம் ’ நினைப்புக்கு வருவதில்லை. தனுகாரண புவன போகாதிகள் நம்மை எளிதில் விடுவதில்லை.

காமவெளி மயக்கங்கள் நம்மை வலிந்திழுத்துத் துயர்க் கடலில் தள்ளித் தத்தளிக்கச் செய்கின்றன.

அச்சமயம் வேதாந்தம் பேசினால் நமக்குச் சினம் பொங்குகிறது.

அதே சமயம் ஆகமம் என்ன செய்கிறது ? நோய்க் குழந்தைக்கு மருத்துவம் புரியும் தாய்போலப் பொறுமையாக ஆன்மாவைத் தன் கையில் ஏற்கிறது.

தனுகாரண புவனபோகாதிகளை ஊட்டுகிறது. அனுபவம் காட்டுகிறது.

மாயா சக்திகளின் மாற்றத்தை உணர்த்துகிறது. சரியை கிரியைகளால் சித்த சுத்தியளிக்கிறது. யோகத்தால் புறஞ் செல்லும் மனத்தை உள்ளே திருப்புகிறது.

மனவொருமைப் பாடுடன் ஆன்மா அன்பு முதிர் முதிர் அருளைப் பொழிகிறது. அருள்பழுக்கப் பழுக்கப் அறிவொளி துலங்குகிறது. அறிவு மலர்ந்ததும் ஆன்மா விழிப்புறுகிறது. அந்நிலையில் சிற்றின்பம் வெற்றின்பம் சித்தின்பம் பேரின்பம் என்று ஆன்மா உணரும்.

‘ நீ ராஜா ’ என்று சொல்லி வாய் மூடுகிறது வேதம். ஆகமம் பகைவரை வென்று அரசனுக்குரிய அறிவறம் ஆற்றல் களைப்பு கட்டி ஆன்மாவை அருளாட்சிக்குப் பயிற்றுவிக்கிறது.”

முப்பொருளுணர்த்தும் சித்தாந்த அறிவை உலகில் உள்ள எல்லா அறிஞர்களுக்கும் எட்டும்படி செய்யவேண்டும். அப்பணியைச் செய்ய வல்லது ‘ சித்தாந்தம் ’ ஆகும். அதை நினைத்தால் நமக்கு ஒன்றல்ல மூன்று பங்காக மகிழ்ச்சி பொங்குகிறது.

4. சமயப் பகுதி

1. சாதனங்கள்

கா. இராமநாதன் செட்டியார்.

இலட்சிய வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமானால் சாதனங்கள் அவசியம். அவை பல. முக்கியமான சிலவற்றைக் கவனிக்க வேண்டும்.

தியானம்

இறைவனிடமிருந்து ஆற்றல், அறிவு, அன்பு யாவும் பெற அவனை நினைக்கவேண்டும். யாரை நினைக்கிறோமோ அவர் போலாதல் உலக இயற்கை. தியானத்தால் நம் அழியா மையை உணர்கிறோம். அமைதி பெறுகிறோம். இறைவனுக்கு நமது நன்றியைச் செலுத்துகிறோம்.

ஆண்டவனை நினைப்பதே தியானம்

நினைப்புக் கூட பலவழிகள் உண்டு. தியானத்திற்கு முன்னர் குளித்தல் நலம். நல்ல இடம் அவசியம். உட்காரத் தடுக்கோ, கம்பளியோ, பலகையோ வைத்துக் கொள்ளலாம். பத்மாசனத்தில் அமரலாம். ஒரே உருவத்தில் சந்தையைச் செலுத்து. தியானத்திற்குக் காலை மாலை நல்லது. எவ்வளவு நேரம் உட்காரவேண்டுமென்பது பழக்கத்தைப் பற்றியது.

நாமம்

இறைவன் நாமம் நம் நாவிலிருக்க வேண்டும். இறைந்து சொல்லலாம். மெல்லச் சொல்லலாம். மனதில் சொல்லலாம். இதைப் பல வகையாகப் பிரிக்கலாம். வாய்விட்டுச் சொல்வது கம்மை ஏமாற்றாது. மனதிற்குள்ளே அதிக பயன் தரும். நாமம் எக்காலத்திலும், எந்த இடத்திலும், யாரும்கூட சொல்ல

லாம். உபதேசம் வேண்டாம். இன்றே ஆரம்பிக்கலாம். பிஜ எழுத்து பிரணவ எழுத்துக்கள் உள்ள மந்தரம் குருமூலம் கொள்ளவேண்டும். இது ஜபம். இதற்குப் பலன் அதிகம்.

நாமம் இறைவனை நினைப்பூட்டும்; அவனை மறவாமைக்கு உதவி.

தொண்டு

தொண்டு மிக அவசியம். தொண்டு செய்யாத அடியா ரில்லை.

அது இறைவனது வழிபாடாகச் செய்யப்படவேண்டும். கோவணம் கொடுப்பதும் இறைபணிதான்; பசுவிற்குப் புல் கொடுப்பதும் இறை பணிதான்; இறைவனுக்கு அர்ப்பண மாகச் செய்யப்படவேண்டும். சிவஞான பாஷ்யத்தைக் கூர்ந்து கவனிக்க.

இறைவனுக்குச் செய்வதைக் காட்டிலும் அவன் மக்க ளுக்குச் செய்வது உயர்ந்த தென்பர் திருமூலர்.

எப்பணியைக் கொள்ளலாமென்பது பரம்பரை, சூழ்நிலை, தன்வளர்ச்சி, நாட்டின் நிலை முதலியவற்றைக் கொண்டு தீர்மானிக்கப்படவேண்டும். பெரிய புராணத்தைக் காண்க.

2. மேல் நாட்டுத் தத்துவ ஞானிகள்

கா. இராமநாதன் செட்டியார்

வகுப்பில் மேல் நாட்டுத் தத்துவ ஞானிகளின் வாழ்க்கையும் அவர்கள் சொல்லிப்போந்த தத்துவங்களும் கவனிக் கப்பட்டன. இங்கு மிகச் சுருக்கமாக அவர்கள் போதனை களை மட்டும் ஆராய்வோம்.

சோகர்த்தர்

‘சிந்தித்துப் பார்’ என்று சொல்லியதற்காக உயிரைக் கொடுத்தவர். உயர்ந்தோர் மொழிகளையும் ஆராயலாமென துணிந்து கூறினர். இறைவனுக்கும் நமக்கும் இடையே தரகர் வேண்டுவதில்லை யென்றார். முடிபு கட்டுவதிலும் ஆராய்ச்சியே பெரிதென்றார். அறிபாமையை அறிவதே அறிவெனக் கண்டவர்.

பிளாட்டோ

‘எண்ணம்’ (Idea) என்பது பற்றித் தெரிந்து கொண்டால் பிளாட்டோவின் தத்துவ ஞானம் விளங்கி விட்டது. நன்மை என்பது எண்ணம். அழகு என்பது எண்ணம். பலவித செயலில் இதனைக் காணலாம். எண்ணம் அழியாதது. அசல், பருப் பொருள் அதன் நகல். இவரே ‘ரிப்பப்ளிக்’ என்ற நூலை எழுதியவர். சீர்திருந்திய உலகத்தைச் சித்தரிக்கிறார். கல்வியைப் பற்றியும் ஒழுக்கத்தைப்பற்றியும் உயர்ந்த கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கிறார். முப்பொருள் கூறுகின்றார்.

அரிஸ்டாட்டல்

ஆசிரியர் எழுதிய நூல் பற்பல; பலவகை. அவரெழுதிய நூல்களை ஒரு நூல் நிலையமாகும். அவர் ஆராய்ச்சி பெரும் பான்மை விஞ்ஞானத் துறையில்.

சூட்சுமமான சடம் உயர் நிலை அடைய உருவங் கொள்ளும். வரவர உருவம் நன்கு தோன்றும். வளரும் சக்தி அதற்குள்ளேயே தானிருக்கிறது. கடவுள், ஆன்மா, உலகம் அவரால் ஒப்புக் கொள்ளப்படும் பொருள்கள். உலகத்தை ஆட்டிவைப்பது கடவுளல்ல. கடவுள் படைப்பதில்லை. ஆனால் உயிர்களை இயக்குகிறார் : இயக்குவது காதலனைப் போல். ஆசிரியர் சத்காரிய வாதத்தை ஒருவாறு விரிக்கிறார்.

தே கார்ட்டே

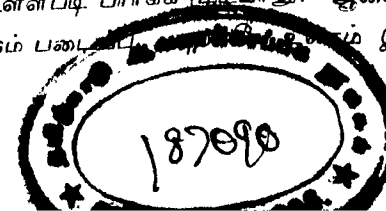
தே கார்ட்டே முதலில் ஆன்மாவின் உண்மையை நிலை நாட்டுகிறார். எப்பொருளும் உண்டென்று காட்ட முடியவில்லை ; எப்பொருளும் இல்லையென்று காட்ட முடியவில்லை. எதிலும் சந்தேகம் தோன்றுகிறது. ஆனால் சந்தேகம் உண்மை. சந்தேகிப்பவன் உண்மை. “நான் நினைக்கிறேன் : ஆகையால் நான் உண்டு.” நான் குறைவுள்ளவன். ஆகையால் குறைவற்றவன் ஒருவன் உண்டு. உலகம் உண்டு. இறைவன் உயர்ந்த பொருள். ஆன்மா அடித்தபடி. உலகம் அவைகளை நோக்கிப் பொருளை பில்லை யெனலாம். அவர் கருத்துடன் சிவஞானபோதம் மூன்றாம் சூத்திரத்தையும் ஆறாம் சூத்திரத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் அசிவயம்.

சிபிளோசா

உலகப் பொருள் ஒன்றென்பர் ஆசிரியர். அதில் பிரிவு இராண்டு. ஒன்று மூலப் பொருள். அழியாதது. மாறாதது. மற்றொன்று மாதிரி. அதில் கல்லும் மண்ணும், கடலும் வானமும், உடலும், உலகமும் அடங்கும். அது அழிவன் ; மாறுவன். மாதிரி மூலத்திலிருந்து பிறக்கும். பின்னர் அங்கு ஒடுங்கும். மூலப் பொருள் மாதிரியில் மறைந்து கிடக்கிறது. ஆகையால் அது கண்ணுக்குப் புலனாவதில்லை. சிபிளோசாவின் கருத்து சங்கரர் கொள்கையை ஒட்டியது.

கான்ட்

கான்ட் அறிவுக் கருவியை ஆராய்கிறார். அக் கருவி காலத்தாலும் இடத்தாலும் சுட்டுப்பட்டு இருப்பதால், உள்ளதை உள்ளபடி பார்க்க முடியாது. ஆகையால் நாம் காணும் உலகம் நம் படைப்பு. உலகம் இருக்கலாம்.

கடவுள் உண்டென்றே இல்லை யென்றே அறிவால் நிலை நாட்ட முடியாது. அறிவு குறைபாடுடையது.

நம் ஒழுக்க எண்ணத்தால் கடவுள் உண்டென்று நிலை நாட்டலாம். அறிவிலும் சிறந்தது இச்சை.

கான்ட் காட்டிய தத்துவத்தைப் பின்பற்றியவர் பல ஆசிரியர்கள்.

சோபன்ஹார்

உலகம் இச்சை மயம் என்பது ஆசிரியர் கருத்து. ஆனால் இச்சை என்றும் துன்பத்தையே தரும். இச்சை நிறைவேறினால் இன்பம் இல்லை. நிறைவேறாவிட்டால் துன்பம், துன்பத் துடைக்க இச்சையைத் துடைக்க. இத் துடன் ஏசுநாதர், புத்தர், சைவக் கொள்கைகளை ஒப்பிட்டுக் காண்க.

நிட்சே

நிட்சே சோபன்ஹார் சொல்லியதுபோல் இவ்வுலகம் இச்சை மயம் என்கிறார். ஆனால் துன்பத்தை வெல்ல அவர் சொல்லும் வழி வேறு. இச்சையைப் பெருக்கச் சொல்லுகிறார் ; புனிதமாக்கச் சொல்லுகிறார். வீரம், ஆணை, திறமை என்று கத்துகிறார். உயர்ந்த மனிதன் Superman பிறக்க வேண்டும் என்பது அவரது பேரவா.

5. கலைப் பகுதி

நால்வர் பெருமக்களுடைய அருமைத் திருவுருவங்கள்

ஈழ நாட்டில் புத்த சமயத்தாசர்கள் 843 கி. பி. முதல் 1288 கி. பி. வரையில் பொலன்னறுவை என்ற நகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டார்கள். அதற்கு முந்தி தலைநகரமாக இருந்த அநுராதபுரத்தைத் தமிழ்நாட்டு அரசர்கள் அடிக்கடி முற்றுகை இட்டதால் பெளத்த மன்னர்கள் அதை விட்டு விட்டு வெகு தொலைவிலே காடடர்ந்த நாட்டில் இருந்த பொலன்னறுவைக்குச் சென்று விட்டார்கள். இந் நகரத்தைப் பல விதங்களிலும் பெருக்கிக் கோட்டை கொத்தளங்களைக் கட்டிப் பலப்படுத்தினார்கள். அவ்வாறு கட்டியும் பலன் என்ன. சோழ நாட்டில் மிகப் பிரசித்தி பெற்ற அரசன் இராச இராசன் I இலங்கையின்மீது படையெடுத்து பெளத்த அரசர்களைப் பொலன்னறுவையிலிருந்தும் துறத்தி விட்டான். அவனும் அவனுக்குப்பின் வந்த சோழ அரசர்களும் ஈழத்தில் சைவத்தை நிலைநாட்டத் தொடங்கினார்கள். அப்போது அங்கே ஒரு சிவாலயம் கட்டி அதில் மூர்த்திகளைத் தாபித்து அளவு கடந்த தான தருமங்களை ஏற்படுத்தினார்கள். பொலன்னறுவையில் கட்டின சிவாலயம் இப்போது இடிந்து பாழடைந்து கிடக்கிறது. அதில் பதினொரு கல் வெட்டுகள் இருக்கின்றன. அவைகளினால் இந்தக் கோயிலினுடைய சரித்திரமும் அரச மாறுதல்களுடைய வரலாறும் ஒருவாறு தெரிகிறது.

இச் சிவாலயத்துக் கல் வெட்டுகளில் 'திருமன்னி வளர இருநில மடந்தையும்' என்ற தொடக்கத்து இராசேந்திரன் I (1013-1045) கல் வெட்டும் "திங்களேர் மலர்ந்து லெண்

குடை மண்டலம்” என்ற தொடக்கத்து பரகேசரிவர்மன் அதிராசேந்திரதேவன் 3-ம் ஆண்டுக் (1072 கி. பி.) கல் வெட்டும் முக்கியமானவை. இக் கல்வெட்டுகளினால் இவ்வூர்ச் சிவாலயம் சோழர்கள் இலங்கையை வென்ற பிறகு கட்டப் பட்டதென்றும் அதற்கு இராசேந்திரனும் அவன் பேரன் அதிராசேந்திரனும் தானங்கள் செய்தனர் என்றும் அறியலாம். இந்த இராசேந்திரர் சோழன் என்ற கங்கை கொண்ட சோழன்,

“ பொருகடல் ஈழத்து அரசர்தம் முடியும்
ஆங்கவர் தேவியர் ஒங்கெழில் முடியும்
முன்னவர் பக்கல் தென்னவர் வைத்த
சுந்தர முடியும் இந்திரன் ஆரமும்
தெண்டரை ஈழமண்டல முழுவதும்
.....
.....
மாப்பெருந் தண்டால் கொண்ட
கொப்பர கேசரி வர்மரான
உடையார் ஸ்ரீ ராசேந்திர சோழதேவர் ”

என்று தன் மெய்க் கீர்த்தியில் கூறியிருக்கிறான். இதனால் இவன் ஈழத்தை வென்று முன் காலத்தில் பாண்டியன் அங்கு விட்டு வந்த முடியையும் மீட்டு வந்தான் என அறிகிறோம். அவன் பேரன் அதிராசேந்திரன் தன் மெய்க் கீர்த்தியில் ஈழம் என்ற பெயரைக் குறிக்கவில்லை. இருந்தாலும் இந்தப் பொலன்னறுவைச் சிவாலயத்திற்குத் தானங்கள் செய்திருப்பதாக அவன் கல்வெட்டு கூறுகிறது. ஆகவே அவன் காலத்திலும் இவ்வூர் சோழர்கள் ஆதிக்கத்திலேயே இருந்தது எனலாம். பிறகு சோழ மண்டலத்தில் அரசாங்க மாறுதல் ஏற்பட்டது. வேங்கி நாட்டு இராசேந்திரன் என்ற குலோத்துங்கன் I (1073 - 1118) பட்டத்திற்கு வந்தான். அந்த

மாறுதலை அனுகூலமாகக் கொண்டு ஈழமண்டலத் தனி அரசு பெற்றது. ஏனெனில், விஜயவாகு என்ற ஈழத்தரசன் (1065-1120) காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று இந்நகரில் இருப்பதும் சோழர்கள் கல்வெட்டு அப்போது இல்லாதிருப்பதும் சான்று ஆகும். ஆகவே கி. பி. 1075ல் சோழர் ஆதிக்கம் இங்கே மறைந்துவிட்டது எனலாம். அதனால் 975 - 1075 ஞா அநாவது ஒரு நூற்றாண்டு இலங்கை சோழர்கள் மாகாணமாக இருந்தது என்று கூறலாம்.

இனி, இந்த ஆலயத்தின் பெயர் “ வானவன் மாதே வீச்சரம் ” என்றும், அதில் உள்ள கற்றாண்களை இன்னின்றூர் உபயம் செய்தார்கள் என்றும் இக் கல்வெட்டுகளால் அறிகிறோம். அவைகளை விவரமாக இங்கு கூற வேண்டியதில்லை. இங்கே மற்றொரு சிவாலயமும் உண்டு. இவைகளைப் பின்னாலில் வெகு கீர்த்தியோடு ஆண்ட பராக்கிரமவாகு I (1153-1186) அழித்தான் என்று ஊகிக்கப்படுகிறது. அப்பாராக் கிரமபாகு சிற்பகலாவினோடு னாகையால் இவ்வாறு அழித்திருப்பானே என்பது கேள்வி.

இந்த அழிவுச்செய்தி எதுவாக இருந்தபோதிலும் இக் கோயில்களை 1075-க்குப் பிந்தி யாதோ ஒரு புரட்சியால் அழிந்திருக்கவேண்டும் என்பது உறுதி. இவை அழிவுற்ற நாளில் இவைகளில் இருந்த அழகிய மூர்த்திகளை எவரும் தொடாதபடி கோயில் அதிகாரிகள் நிலத்தில் புதைத்து விட்டார்கள். அப்புதைபல்கள் சமீப காலத்தில் ஆங்கில ஆட்சிப் புராதனக் கலைப்பகுதியினரால் எடுக்கப் பட்டன. அப்புதைபல்களில் கண்ட அருமையான செப்புத் திருமேனிகள்கொழும்புக் காட்சிச் சாலையில் சேமித்து வைத்திருக்கிறார்கள். இவைகளில் சிறந்தவை 1. திருஞானசம்பந்தர் 2. அப்பர் 3. சுந்தரர் 4. மாணிக்கவாசகர் 5. சண்டேசர் என்பவை.

இச் செப்புத் திருமேனிகள் 975 முதல் 1075 வரை உள்ள நூற்றாண்டில் சோழர்கள் செய்தவை. அக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து பெயர் பெற்ற சிற்பிகளை இலங்கைக்கு அனுப்பிச் செய்திருக்கவேண்டும். அவைகளைப்போல் அழகிலும் வடிவத்திலும் சிற்ப நுணுக்கத்திலும் சிறந்த படிமங்கள் எங்கும் கிடைத்ததில்லை. தென்னிந்தியக் கோயில்களில் உள்ள மூர்த்திகளின் கால அளவை நிச்சயமாகக் கூறுவது கடினம். ஆனால் பொலன்னறுவையில் உள்ள படிமங்களின் காலம் நிச்சயித்தல் எளிது. ஆலயங்கள் கட்டினகாலம் தெரிந்துவிட்டபடியால் படிமங்கள் செய்தகாலம் தெரிந்துவிட்டது. ஆகவே இந்த அழகான திருவுருவங்கள் சரித்திரத்திலும் சிற்பச் சிறப்புகளிலும் மிகப் புகழ் பெற்றவை என்று அறியவேண்டும்.

இவ்வுருவங்களைப் பற்றிச் சிற்ப கலாவினோதர் டாக்டர் ஆனந்த குமாரசாமி அவர்கள் அடியிற் கண்டபடி எழுதியிருக்கிறார்: “பொலன்னறுவை சிவாலயத்தின் அருகில் கண்டெடுக்கப்பட்ட செப்புத்திருவடிவங்கள் பலவும் கொழும்பில் உள்ள பொருட் காட்சிச் சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவையாவும் மிக அழகு வாய்ந்தனவாயும் தனித் திராவிடச் சிற்ப முறையில் அமைக்கப்பட்டனவாயும் காணப்படுகின்றன. இவ்வுருவங்களின் காலம் 13-ம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தி என்று சிற்ப ஆராய்ச்சி உடையார் கருத்து. இங்கு காணப்படும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடையதும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுடையதும் ஆகிய உருவங்களைவிட அழகிலும் சிற்ப வனப்பிலும் சிறந்த அடியார் உருவங்கள் தமிழ் நாட்டில் இல்லை.” நான் பார்த்தபோது சுந்தரர் மணிவாசகர் இருவருடைய வடிவங்கள் மாத்திரம் அன்று, ஞானசம்பந்தர் அப்பர் சண்டிகேசர் முதலிய திருவுருவங்களும் வெகு அழகானவை என்று எண்ணினேன். சம்பந்தரின் இளமை உருவம் அழகு

சொட்டச் சொட்ட வாய்ப்பு அமைந்திருக்கிறது. மேலும் சம்பந்தர் தாளத்தை ஏந்திக் கொண்டு நடனம் ஆடும் உருவம் மிக அழகாக இருக்கிறது. அதைப் போல அழகுடையது இந்தியாவில் கண்டதில்லை.

2. அசுவினி தேவர்

(சித்த இளம்பூரணர்)

அசுவினி தேவர் என்போர் தேவ மருத்துவர். இரட்டையர். வேதம் என்ற அறிவு நூலில் கடவுளராகத் திட்டப் பெற்றவர். சொர்க்க வீட்டில் வைத்தியம் செய்வோர். குதிரை பூட்டிய வண்டியில் செல்லுங் காரணத்தால் அசுவினி தேவர் எனப்பட்டனர். அவ்வண்டிக்கு மூன்று சக்கரங்கள்; தகப்பனார் பெயர் விவாசன்; தாய் சரன்யு.

வேதமாகிய ஞான நூலை ஆய்வோர் அதில் கூறப்பட்ட கடவுளர், பொருட்கள் எல்லாம் ஞான உருவங்கள் என எளிதில் அறிவர்.

அசுவினி தேவர்களைப் பற்றிப் பல அறிஞர்கள் தங்கள் நோக்கங்களை வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

அசுவினி தேவர்களது முக்கிய வேலை நோய் நீக்கம். அதில் கைதேர்ந்தவர். இவ்வடிப்படைக் கொள்கையைக் கொண்டு பார்க்கும் போது உண்மை விளங்காமற் போகாது.

இருக்கு வேதம் VII 70, 3-4; VIII 9, 5.

X 97, 2, 6, 8, 10, 17.

அதர்வ வேதம் VIII 7.

இடங்களில் மூவிகைகளின் நோய் போக்குந் தன்மைகளைப் பற்றி விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அசுவினி தேவர்களில் ஒருவர் மூலிகை. அசுவினி தேவர்கள் சூரியனுடன் நெருங்கிய சம்பந்தம் உடையவர். மூலிகை முதலிய மருந்து வகை அசுவினி தேவர்களில் ஒருவர் என நிச்சயம் செய்யலாம்.

இவ்விரட்டைத் தேவமருத்துவர்களில் மற்றவர் மனம். நம்பிக்கை, நோய் தீரும் என்ற உறுதி, அம் மனத்தின் பண்ணின்றி நோய் தீருதல் அரிது. நோய் நீக்கத்திற்கு மனம் உடலைத் தகுதிபாகும்படி தொழிற்படுத்தலும், மருந்து உடலில் தொழிற்படுத்தலும் முக்கியம். இவ்விரண்டு பண்புகளும் ஒன்றை ஒன்று நெருங்கித் தழுவியதாயுள்ளது.

அசுவினி தேவர்களைப் பற்றிய வேறு பாட்டுக்கள்:

இருக்கு V 75, 6; VI 62, 3, 1, 46, 2; VII 69, 2.

அதர்வம் I 119, 9.

ஆழ்ந்த மன உறுதியில்லாத அறிவற்ற மக்கள் அசுவினி தேவர்களை வணங்க அறியார் (இருக்கு I 120, 1, 2) என்பது அதன் கருத்து.

இருக்கு VIII 86, 29-ல் மனமில்லாத மக்கள் அசுவினிகளை எப்படிப் போற்றுவார்கள்? என்று கேட்டிருக்கிறது.

மேற்காட்டிய வேதப்பாட்டுக்கள் அசுவினி தேவர்களில் ஒருவர் மருந்துப் பொருள்களையும் (மூலிகை முதலியன) மற்றவர் மனத் தன்மையையும் (நம்பிக்கை) குறிக்கின்றனர் எனக் காட்டுகின்றது.

பிரிக்க முடியாத ஓடி இரண்டு உண்மைகளைத் தவிர நவக்கிரகங்களின் தன்மை எவ்விதம் சாதகம், பாதகம் செய்கின்றதென்பதையும் தெரிந்து கொள்ளுவதால் அசுவினி தேவர்களைப் பற்றி முழுதும் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

“மகத்திற் புக்கதோர் சனி எனக்கானும்” (தேவா 1111-9) என்பது தேவாரம். சனியின் தன்மையைக் காட்டு

நவக்கிரகங்களின் தன்மையையே அசுவினி தேவர்களது இரதமாக உருவகம் செய்திருக்கிறது. இரதத்தின் மூன்று சக்கரங்கள் சந்திரன், வியாழன் (Jupitor), வெள்ளி (Venus) எனக் கொள்ளலாம். ஏனெனில் அவைகளே ஒளி மிக்கன.

அல்லது திருவள்ளுவனார் கருத்தின்படி. நோய் தீர்க்கும் பரிகாரிக்கு 1. நோயுற்றவன், 2. மருந்து, 3. உழைச் செல்வா னாகிய நடுவிருந்து உதவி செய்வோன் என்ற மூன்றையும் சக்கரங்களாகக் கொள்ளலாம்.

[இக்கட்டுரை ஆசிரியர் V. A. Gadgil, M.A. அவர்கள் நாக புரி சர்வ கலாசாலையில் 13th All India Oriental Conference - ல் சமர்ப்பித்த கட்டுரையைத் தழுவி எழுதப்பட்டது.]

6. கவிப் பகுதி

‘எப்போதும் இனியான்’

‘எப்போதும் இனியான்’ என்ற சொற்களுக்கு எந்தக் காலத்திலும் இனியவன் ஆக இருப்பவன் என்பது சுலபத்தில் தோன்றும் பொருள். அப்படி ஒருவன் இருப்பானு என்ற கேள்வி பிறக்கும். ஏதாவது ஒரு காலத்தில் ஆவது அவன் இனியன் ஆக இருக்காமல் இருக்கமுடியாதா? மறுபடியும் அச் சொற்களை ஆராய்வோம். ‘இனியான்’ என்ற சொல் இனிக்கமாட்டான் என்ற எதிர் மறைப் பொருளும் அதற்கு உண்டு என அறியலாம். ஆகவே அவன் எக்காலத்திலும் இனிக்க மாட்டான் என்று பொருள் படும். அப்படியும் சிறிதேனும் கருணை இல்லாதவன் ஒருவன் இருக்கமுடியுமா என்று கேட்கலாம். இனி, இச் சொற்களை ‘எப்போதும் இனியான்?’ என்று வினாவாகவும் கேட்கலாம். அக்கேள்வி கேட்டால் அதற்கு ஒருபோது இனிப்பான் என்ற விடையும் தோன்றும். ஆகவே இம்மூன்று விரிவுகளையும் ஆராய்ந்தால், எப்போதும் இனியவனாக இருப்பவன், எப்போதும் இனியவனாக இருக்காதவன், ஒருபோது மட்டும் இனியவனாக இருப்

பவன் என்ற மூன்று பொருள்களில் இச் சொற்கள் தோன்றும்.

மேலும், இச் சொல் தொடர் இரண்டு சொற்களைக் கொண்ட போதிலும், ஒவ்வொரு சொல்லும் சில கூறுகளைக் கொண்டிருப்பதை அறியலாம். விபரமாகக் கூறில், 'எப்போதும்' என்பது எ+போது+உம் என்ற பகுதிகளைக் கொண்டிருக்கிறது. இவைகளில் 'எ' என்பது வினாவைக் காட்டும் சொல்; 'போது' என்பது பொழுது அல்லது காலம் என்ற பொருள் உள்ள பெயர்ச்சொல்; 'உம்' என்பது பல பொருள்களைக் காட்டும் அசைச் சொல்; 'இனியான்' என்ற சொல்லோ இனிமை +ய்+ஆன் என்று பிரிக்கப்படும். இனிமையில் 'மை' கெட்டு 'ய்' என்ற உடம்படு மெய் சேர்ந்து 'ஆன்' விசுதி யோடுசேர்ந்து ஒரு சொல் ஆகிறது. இது உடன்பாடாயும் எதிர் மறையாயும் பொருள் தருகிறது. இந்தப் பிரிவுகள் பலவற்றையும் கொண்டு இந்தச் சொற்களுக்கு விரிவுரை நிகழ்த்த முடியும் ஆனால் அத்தனை விரிந்த உரை இங்கே வேண்டியதில்லை.

இனி, உடன்பாட்டுப் பொருளில் இப்போது இங்கே முதலில் உரை செய்யலாம். 'எந்தக்காலத்திலும் இனிபவன்' என்பது அந்தவகையில் இதன் பொருள் ஆகும். காலம் என்ற பொருள் கொண்ட 'போது' அல்லது பொழுது இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று, சிறுபொழுது; இரண்டு, பெரு பொழுது; சிறுபொழுதாவது - மாலை, யாமம், வைகறை, விடியல், நண்பகல், எற்பாடு என்ற ஆறு பகுதிகள் உடையது. இவைகள் கதிரவன் மேற்கே சாயும் காலம் முதல் நன்னாளுக்கு மணி நேரம் பொழுது கொண்டவை. விபரமாகச் சொல்லு மிடத்து, மாலை - 6 - 10 மணி; யாமம் - 10 - 2; வைகறை - 2 - 6; விடியல் - 6 - 10; நண்பகல் - 10 - 2 -; எற்பாடு - 2 - 6 என்று பெரியோர் கணித்துள்ளார். ஆகவே இந்த பொழுதுகளில் எல்லாம் ஒருவன் இனிபவனாக இருப்பான் என்று அச் சொற் றொடருக்குப் பொருள்படும். ஒருவன் மிகவும் துயரப்படும் போது இனிப முகத்துடன் வந்து நன்மை செய்து அந்தத் துயரத்தைத் தீர்ப்பதே இனிமை தருவதாகும் - அவ் விதம் இந்த ஆறுபொழுதுகளிலும் துயரப்பட்டவருக்கு ஒரு

வன் இனிது செய்திருக்கிறான் என்பதே. ஒன்று இரண்டு எடுத்துக்காட்டுகளைக் கூறுவோம்.

நமி நந்தி அடிகள் மாலையில் இருட்டினபோது கோயிலில் திருவிளக்கிட நெய்கேட்டபோது சமணர் கேலி செய்ய அதை நிரூபிக்க நீரால் விளக்கேற்றித் திருவருளாகிய இனிமை பெற்றபோது அவ்வினிமையைத் தந்தவர் யார்?

இனியான் குடிமாறர் யாமத்தின்போது வீட்டில் உணவு இல்லாத காலத்தில் அடியார் வர மழைபிலே முனைநெல் வறுத்து உணவு இடமுயலுகையில் அவரது துயரைத் தீர்க்கக் காட்சி தந்தவர் எவர்? முருக நாயனார் வைகறையிலே எழுந்து திருக்குளத்தில் நன்னீர் ஆடி நந்தவனத்தில் மலர் எடுத்து மாலைபுனைந்து எம்பெருமானுக்கு இட்டு கைங்கரியம் செய்த போது இனிமை தந்தவர் யார்? எறிபத்த நாயனார், விடியலில் மலர் எடுத்துக் கருவூர் ஆனிலையாருக்கு மாலைசாத்தக் கொண்டு போன சிவகாமியாண்டாருடைய மலர்களைச் சிந்தின யானையைத் தடிந்தும் புகழ் பெற்றபோது இனிமை தந்தது யார்?

சிறுத் தொண்ட நாயனார் நண்பகலில் பிள்ளைக்கறி சமைத்து உணவு அருந்த வயிரவரை அழைத்த போது தோன்றி இனிமையை அளித்தவர் யார்?

புனிதவதியார் பிற்பகலில் கணவன் உணவுக்கு வர அவன் மாம்பழம் கேட்க, தன்னைக் காக்கும்படி வணங்கின போது அதனை அளித்து இனிமை அருளினவர் யார்? ஆகவே, இந்த ஆறுபொழுதுகளிலும் துயர் உற்ற அடியார்களுக்கு இனிமை தந்தவர் யார்? அந்த இனியான் பரம்பொருளே என்றறிய வேண்டாமோ?

இனி, பெரும் பொழுதுகள் ஆயு. அவை முறையே கார் - ஆவணி, புரட்டாதி; கூதிர் - ஐப்பசி, கார்த்திகை; முன்பணி - மார்கழி, தை; பின்பணி - மாகி, பங்குனி; இளவேனில் - சித்திரை, வைகாசி; முதலேனில் - ஆனி, ஆடி என்பன. இப்பொழுதுகளாகிய பருவங்களிலும் ஒருவன் துயருற்றவர்களுக்கு இனிமை புரிந்திருக்கிறான். கர்காலத்தில் இனியான் குடிமாறரும், ஆனைய நாயனாரும் இனிமை பெற்ற

றார்கள். கூதிர்காலத்திலும் மடுவிலே நின்று திரு எழுத்தும் உருத்திரமும் ஒதி வழிபட்ட காலையில் உருத்திர பசுபதியார் விடாகிய இனிமை பெற்றிருக்கிறார். இளவேனிலில் இயற்பகை நாயனார் முது வேனிலில் பொய்யாமொழிப்புலவர் முதலியவர்கள் இனிமையாகிய திருவருள் பெற்றார்கள். மற்ற எடுத்துக் காட்டுகளை நூல்களைக் கொண்டறிக.

இனி, பொழுதுகளே அல்லாமல் மக்களுடைய பொருள் நிலைகளை எடுத்துக்கூறியும் விளக்கலாம். ஒருவன் செல்வம் படைத்தபோதும் செல்வம் இல்லாத போதும் அவன் வந்து உதவுகிறான். இளையான்குடி மாறர், கலையர் முதலியோர் மிகவும் வறுமை உற்றபோது அவன் இனிமை தரவில்லையா? இளமையிலும் முதுமையிலும் இனிமை தந்திருக்கிறான். விசாரசருமருக்கு இளைஞகை இருந்தபோது அருள் வில்லையா? திருநீலகண்டருக்கு முதுமையில் இளமை தரவில்லையா? இனி, அரசனுக்கும் ஏழைக்கும், அந்தணருக்கும் நீசனுக்கும், தேவர்க்கும் மக்களுக்கும், ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும், பல குலத்தார்களுக்கும் பல ஆசிரமத்தார்களுக்கும் திருத் தொண்டத் தொகை யடியார்களுக்கு முந்தியும் பிந்தியும், தமிழ் நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் எந்தச் சமயத்திலும் இனிமை தந்து திருவருள் புரிந்தவன் அவனை ஆகும். இதனைக்கண்டே சேக்கிழார் பெருமான் முப்போதும் திரு மேனி திண்டிவார் புராணத்தில் 'எப்போதும் இனியபிரான்' என்று விளக்கமாகக் கூறி இருக்கிறார்.

இனி, எதிர் மறையாகப் பேசும்போதும் எக்காலத்திலும் இனிமை தரமாட்டான் என்று பொருள்படும். சூரபத்மன் போன்ற அவுணர்ர்கள் எப்போதும் கொடியவர்கள். அவர்களுக்கு இனிமை காட்டிப் பயன் என்ன? விசுவரூபம் காட்டியும் அவன் அடங்க வில்லையே? ஆகவே அவனை மேல்கொண்டு தண்டிக்க வேண்டி வந்தது. அது போலவே, சலந்தான், கயாசுரன், தக்கன் முதலிய அகந்தை உற்றோர்கள் இனிமை பெறவில்லை.

ஆனால், அதனை வினாவாகக் கேட்குமளவில் எப்படிப்பட்ட கொடியவனாக இருக்கபோதிலும் ஒரு காலத்திலாவது

அவன் அருள்புரிவான் என்பதே அதில் தொனிக்கும் பொருள். 'திராத நோய்தீர்ப்பான்' என்று கூறுவது போல் கொடிய குணத்தை நோயாகப்பாவித்து அதையும் அவன் ஏதோ ஒரு சமயத்தில் தீர்ப்பான் என்று அறிய வேண்டும். சூரபத்மன் எதற்கும் அடங்காமல் போனபோதிலும் இறுதியில் வெற்றிவேலாகிய ஞானவேலினால் தடிந்தபோது இரு கூறுகிச் சேவலாகவும் மயிலாகவும் ஆட்கொள்ளப்பட்டான் அல்லவா? ஆகவே இந்த மூன்று வகைப் பொருள்களும் இத்தொடருக்கு உண்டு என்க.

இவ்வாறு பல பொருள்களையும் தோற்றுவிக்கும் சொற்றொடர் யாருடைய வாக்கு என்று கேட்கலாம்? முற்றத்திறந்த முனிவராக இருந்து எப்படிப்பட்ட துன்பச்சோதனைகளிலும் இனிமையே காணும் அருட் செல்வர் அல்லவோ அவ்வாறு கூறக்கூடும். நீற்றறையில் இட்டபோதும் அதனை வினையின் நல்லிசையும், தென்றலின் குளிர்ப்பீச்சும், மதியத்தின் தண்மையும் இருக்கக்கூடிய இனிமைகாணக் கூடியவரே அக்கருத்து உரைத்தார் என்க. ஆகவே, வானோர்கள் மலர்களைத் தூவித் தங்கள் முடிகளால் வணங்கித் தொழுகின்ற அந்த முதல்வனை யானும் மலர்களைத் தூவி அப்போது என் புலன்களை அடக்கி என் மனத்தே வைக்கையில் எப்போதும் இனிமையாக எனக்கு இருப்பான்' என்று அருளியிருக்கிறார். அது எங்கே என்றால், திருவேகம்பத்திலே என்க. அத்திருப்பாடல் முழுவதும் நாம் அறியவேண்டாமா?

“கைப்போது மலர் தூவிக் காதலித்து வானோர்கள்
முப்போது முடிசாய்த்துத் தொழுகின்ற முதல்வனை
அப்போது மலர்தூவி ஐம்புலனும் அகத்தடக்கி
எப்போதும் இனியானே என்மனத்தே வைத்தேனே”

என்பது முழுச்செய்யுள். பொருளில் மட்டுமல்ல. பாடுவதற்கும் எத்தனை இனிமையாக இருக்கிறது பாருங்கள்.

சென்ற ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன் காஞ்சியில் பெருந்திருவிழாவின் போது ஞானியார் அடிகளார் தலைமையில் ஆலயத்துப் பூந் தோட்டத்தில் இவ்வுரை நிகழ்த்தின பெருமை கிடைத்தது. அப்போது உடன் பாட்டி எதிர்மறைகளை மட்டும்

சொல்லி என் உரையை ஒருவாறு முடித்தேன். அடிகளாரோ வினாவும் அதில் தொனிக்கிறது என்று அருளிச் செய்து தலைமை உரையைப் பெருக்கி அருளினார். அப்போது நான் பெற்ற இனிய செவி உணவிற்கு இணை கூறமுடியுமா?

7. ஆராய்ச்சிப் பருதி

இரு பல்லவ அடியார்கள்

துடிசைசெழார் அ. சிதம்பரனார்

அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களில் பல்லவ வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் இருவர். அவர்களாவார். (1) ஐயடிகள் காடவர் கோனும், (2) காடவர்கோன் கழற்சிங்கரும் ஆவார். பல்லவர்

இவர்கள் இருவரைப் பற்றியும் பேசப் புகுமுன், பல்லவ வம்சத்தைப்பற்றி நாம் கொஞ்சம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டி இருக்கிறது.

(i) சரித்திர ஆசிரியர் P. T. S. அய்யங்கார், 'பல்லவர் என்பார் இந்தியாவுக்கு வடமேற்கில் உள்ள சக தீபம் என்ற இடத்திலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்த சகவமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்குச் சகபல்லவர்கள் என்று பெயர். வட நாட்டில் அவர்களுக்குத் தக்கசிலை - வட மதுரை - உச்சயினி தலைநகரங்களாய் இருந்தன.

கி. பி. 225-ல் பப்பசாமி என்பவன் வடக்கே இருந்து காஞ்சிக்கு வந்து பல்லவ வமிசத்தைக் கஞ்சியில் நாட்டினான். இவன் தெலுங்க நாட்டையும் ஜெயித்து தானிய கடகம் (அமராவதி) என்னுமிடத்தில் அரசாண்டு பின் காஞ்சிக்கு வந்ததாகத் தெரிகிறது' என்று கூறுகிறார்.

(ii) R. D. Bannerji என்னும் சரித்திர ஆசிரியர், பகலவர் (Pahalvi) என்று முதலாம் உருத்திரதாமன் சாசனங்களில் கூறப்படுகிறவர்களே பல்லவர் என்றும், அவர்கள் சாதவாகனர்களுடன் உறவாடி, பெண்கொடுக்கக் கொள்ள இருந்து தானியகடகம் (அமராவதி) என்னும் இடத்தில்

அரசுபுரிந்தார்கள் என்றும் பின் காஞ்சியை அடைந்து ஆண்டு வந்தார்கள் என்றும் கூறுகிறார்.

(iii) K. V. சுப்பிரமணிய அய்யர் என்பவர் Ancient Dekhan கி. பி. 15ல் பல்லவர் செந்தமிழ் நாட்டுப் பழங்குடியினர் என்றும் அப்படியே புராணங்களும் கூறுகின்றன என்றும், புராணங்களில் சகர்—யவனர்—பல்லவர் முதலியோர்களைத் தனித்தனியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது என்றும், தமிழ் இலக்கியங்களிலும் கல்வேட்டுக்களிலும் பல்லவர்களைச் சகர் என்று கூறப்படாததோடு அவர்களைக் காடவர்—தோண்டையர்—காடுவேட்டி என்று கூறப்பட்டுள்ளது என்றும், தோண்டையர்—பல்லவர் காடவர் என்பன ஒரே பொருளைக் குறிப்பன என்றும் கூறுகின்றார். பல்லவம்—துளிர் - கொடி - 56 தேயங்களில் ஒன்று; Spirit creaper தொண்டை—கொடி; காடவர் என்ற பெயர் பல்லவர்களுக்கு அவர்கள் காடுகளைத் திருத்தி நாடாக்கி 24 கோட்டைகளை அமைத்து ஆண்டுவந்ததால் ஏற்பட்டது என்றும் கூறுகின்றார்.

(iv) Modern review march 1946. 207-8 சகத்தீபம் என்பது ஆரல்கடலுக்கும் (Sea of Aral) அரபிக் கடலுக்கும் இடையில் உள்ள நாடு. அது காரகோரம் (கந்தமாநம்)-இந்து (வராகமலை)வரை எட்டியிருந்தது. சகத்தீபம் ஆரியரில் ஒரு பிரிவான மாகர் (Magar)களால் குடி கொள்ளப்பட்டது. மாகர் சூரியமுர்த்தியை வணங்குபவர். சவுரர் அவர் பரம்பரையினர். மாகர்கள் குறிநூல் சோதிடத்திலும் வானநூலிலும் வல்லவர். சக ஆண்டு அவர்களால் கி. மு. 319ல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அவர் சவுரமானத்தையே கொண்டவர்கள். இப்போது சோனியட் ரஷியாவில் உள்ள சைனில் டர்க் கிஸ்தான்—(Chinese Turkistan) சக நாடு நரகன்-பலி-சம்பரன்-கும்பன்-நீகும்பன்-பகதத்தன் முதலிய அரசர்கள் சகவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆதலின், பல்லவர் சகர்களும்ல்ல பகல்விகளும்ல்ல. அவர்கள் வேற்று நாட்டிலிருந்து வந்தவர்களும்ல்ல. அவர்கள் தமிழ் நாட்டினரே. தமிழ்நாட்டுப் பழைய 18 குடிகளுள் ஒருவர். அவர்களாவார் :—

(1) சோகுல வேளாளர் (2) சோழிய வேளாளர் (3) பாண்டிய வேளாளர் (4) கொங்கு வேளாளர் (5) துளுவ வேளாளர் (6) சமீப நாட்டு வேளாளர் or நாகர் or முடிநாகர் (7) தொண்டை நாட்டு வேளாளர் (8) கர்க்காத்த வேளாளர் or நடுநாட்டு வேளாளர் (9) பல்லவர் or காடவர் or குறும்பர் (10) ஒளிநாட்டு வேளாளர் or ஒளியர் (11) குன்றக் குறவர் (12) முல்லை ஆயர் (13) பாலை வேடர் - வேட்டுவர் (14) நெய்தல் பாதவர் (செம்படவர்) (15) மருத்த மன்னர் (பள்ளர்) (16) கள்ளர் (17) மறவர் (18) அகம்படியர்.

இவர்களுக்கு 18 குடிமக்களும் உண்டு. குடிமக்கள் என்றால் தொழிலாளர் என்று பெயர். அவர்களாவார் :

1. நாலிதன்.	2. குயவன்.	3. வண்ணன்
4. ஒச்சன்	5. தச்சன்	6. தட்டான்
7. கொல்லன்	8. கண்ணன்	9. நம்பியன்
10. அழுவைவாணிகள்	11. இலையாணிகள்	12. தயிலவாணிகள்
13. மாலைகட்டி	14. பாணன்	15. படையாட்சி
16. வலையன்	17. இடையன்	18. வீரருடையான்

மிராணஸிட் என்னும் புத்தகம் :

தொண்டை மண்டல யரிசை மூவாறு குடிமக்கள்
சுருதிகளின் முதலாகவே
துங்கமிரு நாலிதன், குயவன், வண்ணன், ஒலை
சொன்னபடி எழுதும் ஒச்சன்,
கண்ட கம்மாள் வகை ஐவர், வாணிபர், மூவர்,
கந்தமலர் மாலை காரர்,
கலைமீது சாடோட்டும் பாணர், தலைகந்தம்
காவல்புரி பள்ளி, வலையன்,
பண்டுமுதல் ஊரான் மறிக்கு மிடையன், விருது
பலகூறும் வீர முடையான்,
பதினெண் குடிமக்கள் அனைவரும் காராளர்
பணிசெய்து பல முறைமையும்
கொண்டு பரிவட்டமும் கட்டியே வருவர் இக்
குவலய மதிக்கவே தான்
கூறிய கச்சிவாழ் வகம்பராலயர்
குமுதத்தில் இட்ட விபியே.

உமாபதி சிவம் இவ்விரு அரச அடியார்களையும் குறுநில மன்னர் என்று கூறுகின்றார்.

“ குறுநிலமன்னர் ஐவர் நரசிங்க முனையர், சுற்றுவனார்,
கழஞ்சிங்கர், மெய்ப்பொருள், ஐயடிகள் ”

(சேச்சிழார் புராணம்)

சதுர அகராதியை நோக்கின் பல்லவம் என்பது 56 தேயங்களில் ஒன்று என்றும், குறும்பர் என்றால் குறுநில மன்னர் என்றும், குறும்பு என்பது அரண் இருக்கை என்றும் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆதலின், பல்லவர் என்பது நாட்டால் ஏற்பட்ட பெயர் என்றும், குறும்பர் என்பது அவர்கள் கட்டி ஆண்டுவந்த 24 கோட்டங்களால் ஏற்பட்ட பெயர் என்றும், காடவர் என்பது காடுகளை வெட்டிச் சீர்திருத்தி நாடுகளை உண்டாக்கி ஆண்டு வந்ததால் ஏற்பட்ட பெயர் என்றும் அறிகிறோம்.

56 தேயங்களைக் குறிக்கும் பழைய பூகோளப் படத்தைப் பார்ப்பீர்களானாலும் பல்லவநாடு திராவிட தேயம் என்று குறிக்கப்பட்டு இருக்கும். அது சோழிதேயத்துக்கு வடக்கும், ஆந்திரநாட்டுக்குத் தெற்கும், வங்காளக் குடாக்கடலுக்கு மேற்கும், குளிந்த தேசத்துக்குக் கிழக்கும் உள்ளதை அறிவீர்கள்.

இந்தியா 56 நாடுகளாகப் பிரிக்கப் பட்டு இருந்த புராண காலத்தில், தொண்டை நாட்டுக்குத்தான் பல்லவநாடு என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டு இருந்தது. தொண்டை நாடானது ஒரு காலத்தில் துண்டரனால் ஆளப்பட்டதால் துண்டர நாடு என்று பெயர் கொண்டு இருந்தது. பிறகு, நாடுகள் அழிந்து காடுகள் அடர்ந்து விட்டபடியால் மரங்கள் தளிர்ந்துத் தளிர்ந்து இலையடர்ந்தும் கொடிகள் படர்ந்தும் உள்ள நாடா யிருந்தபடியால் பல்லவநாடு என்றும் தொண்டைக் கொடிகள்

மிகுதியாய் இருப்பதால் தொண்டை நாடு என்றும் பெயர் ஏற்பட்டது.

இப்படி இருக்கும்போது, அந்நாட்டுப் பழங்குடியரான பல்லவர் என்பார் அத்தொண்டை நாட்டை 24 கோட்டங் களாய் பிரித்து 24 கோட்டைகளைக் கட்டி ஆண்டுவந்தார்கள். 24 கோட்டங்களுள் தலை சிறந்தது புழல் கோட்டம்.

கி. மு. முதல் நூற்றாண்டில் கரிகாலன் I என்பான் இம யம் சென்றபோது இக் குறுநில மன்னருடன் சண்டையிட்டு வென்று சோழநாட்டோடு சேர்த்துக்கொண்டான் என்பது சரிதம். புழலில் உள்ள கோட்டையை இடித்து அங்கிருந்த எருக்கந்தூண் இரண்டினையும் கொண்டு வடதிருமுல்லையாயில் கோயிலைக் கட்டினான்.

குறும்பர் என்றால் சிலர் நினைப்பதுபோல ஆடு மாடுமேய்க் கும் இடையர் அல்ல அது. தவறான எண்ணம். குறும்பர் என் றால் குறுநிலமன்னர் என்பதே பொருள். சேர, சோழ, பாண்டி மூவரே முடிமன்னர். ஏனைய அரசர்களெல்லாம் குறுநில மன்னர்களே. ஆதலின், பல்லவர் தொண்டைநாட்டுப் பழங் குடிகள் ஆவார்கள்.

சைவசித்தாந்த சமাজம் 41-வது ஆண்டு விழா
திருச்செங்கோடு இளைஞர் மகாநாட்டுத்

தலைமையுரை

[கி. சிவராமன். எம். ஏ.]

(முன் தொடர்ச்சி)

உண்மையில் விஞ்ஞானத்திற்கும் சமயத்திற்கும் முரண் பாடு இருக்கக் காரணமில்லை. இரண்டும் 'அனுபவ' நிலை

களே. முன்னதினும் பின்னது அகன்ற அனுபவம். விஞ் ஞானம் பொருள்களைப் பகுத்துக் காண்கிறது (Analytical). சமயம் அவற்றைத் தொகுத்து நோக்குகிறது (Synthetical). ஒன்று காட்டினை மறந்து மரத்தையே காண்கிறது; மற்றது மரங்கள் நிறைந்த காட்டினைக் காண்கிறது. விஞ்ஞான உண்மைகள் சமயத்திற்கு மறுதலையானவை யல்ல. விஞ்ஞான உண்மைகளை ஒப்பியும் மேற் செல்வதே சமயம்.

விஞ்ஞானக்கண் கொண்டு மட்டும் நோக்கும்போது இவ்வண்டம் நம்மைத் திடுக்கிடச் செய்கிறது; நம் சிறு மையைக் காட்டி அச்சுறுத்துகிறது. சமயக்கண் கொண்டு பார்க்கும்போதோ இவ்வண்டத்தின் 'அளப்பருந் தன்மை' ஒரு 'வளப்பெருங் காட்சி' யாக மாறிவிடுகிறது. மணிவாசகப் பெருந்தகை பாடிய திருவண்டப் பகுதியின் தொடக்க அடிகள் என் நினைவிற்கு வருகின்றன. தில்லையம்பலவன் பெருமையை நினைக்கும் பொழுது, "நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்த" அண்டப் பகுதிகள் அனைத்தும் வீட்டினுள் சிறு துவாரத்தின் வழியாய்ப்புகும் ஒளிக் கதிரில் தோன்றும் நெருங் கிய அணுக்களை ஒப்ப சிறியவாகின்றன. இது சமய நோக்கு. இதன் பக்கத்தில் விஞ்ஞானக் கண்ணாடி கொண்டு உலகை நோக்கும் ஒருவருடைய சித்தாந்தத்தைக் கேளுங்கள். "One tiny corner of this universe of atoms has chan- ced to become conscious for a time but was in the end designed, still under the action of blind mechanical forces, to be frozen out and again leave a lifeless world" (Sir James Jeans). இந்தியச் சமயங்கள் எல்லாம் "ஊழ்" என ஒன்றைக் கடைப் பிடிப்பதால் 'தாளாண்மை,' முயற்சி இவற்றிற்கு இந்திய வாழ்வில் இடமில்லை என்று மேனாட்டினர் நம்மைக் குறை கூறு கிறார்கள். இன்று அவர் நாட்டு விஞ்ஞானிகள் மனிதனின்

அற்பத் தன்மையையும் செயலறவையும் பற்றி மேற் சொன்ன வாறு நம்பிக்கை வறண்ட குரலில் பேசுகின்றனர்.

இயற்கையைப் பல்வேறு விதங்களில் பயன்படுத்திக் கொள்ள விஞ்ஞானம் உதவுவது உண்மையே. எனினும் உண்மை எது? அதன் தன்மை என்ன? அதற்கும் நமக்கு முள்ள தொடர்பு என்ன? என்பனவற்றைத் துணிய விஞ்ஞானம் ஒருபோதும் துணை செய்யாது. விஞ்ஞானம் எத் துணை வளர்ச்சி யடைந்தாலும் சமயத்தின் இடத்தை வகிக்க முடியாது. விஞ்ஞானந்தான் மன்பதையின் எதிர்காலச் சமயம் என்று கூறுவது பொருத்தமற்றது. புரோட்டானும் எலெக்ட்ரானும் வாழ்வெனும் புதிருக்கோ, எது உள்பொருள் என்னும் கேள்விக்கோ விடையாக மாட்டா.

‘சமயானுபவம்’ என ஒரு நிலையைப் பற்றிப் பேசினேன். இந் நூற்றாண்டில் பிற அறிவியற்கலைகளை ஒப்ப வளர்ச்சி பெற்றுள்ள மன நூலாராய்ச்சி அத்தகைய அனுபவ நிலையை ஒரு கற்பிதம் என்று காட்டுகிறது எனச் சிலர் கூறுவர். நம் குழைந்தைப் பருவத்தில் நமக்கேற்பட்ட அனுபவங்கள் நினைவுகள் இவையெல்லாம் அடிமனத்தில் தேக்கம் கொள்கின்றன என்றும், மனிதன் அடிமனத்தின் அடிமை யென்றும் மன நூலாராய்ச்சியினரால் ஒரு கோட்பாட்டினர் கூறுகின்றனர். ‘பகுத்தறிவு’ என்று நாம் பேசுமொன்று, நம் முன் ஆழ்ந்துள்ள இயல்புகள் விருப்பங்கள் இவை தொழிற்படுவதற்குத் துணைபுரியும் சாதனம். நம் சிறு குழைந்தைகளாக இருக்கும் பொழுது நம்முடைய தேவைகளை யறியவும் நம் குறைகளை கிரப்பவும் நம் பெற்றோரை எதிர்பார்த்தோம். இன்னும் அவ்வாறே ஒரு தந்தையின் பாதுகாப்பையும் பரிவையும் தெய்வம் என்னும் ஒரு கற்பனையில் சாதித்துக் கொள்கிறோம்.

‘சமயானுபவம்’ என்பது அகத்தே எவ்வாறு ஒரு நிலை. அது வெறும் மனமயக்க மென்றாலும் அம்மயக்கம் தவிர்க்க

முடியாத நீர்மைத்து. உள்ளிருந்து எழும் கனவுகளை மேலிருந்து வரும் தோற்ற மென்றும் உள்மனம் பேசுவதை ஆகாயத்தில் எழும் அசரீரி என்றும் பாமர மக்கள் பொருள் பண்ணுகிறார்கள்.

சமயத்தை மனநூற்பகுதிகளுள் ஒன்றாக வைத்து ஆராயும் ஆராய்ச்சி இன்று மேளுடெங்கணும் கேட்கப் படுகிறது. William James, Starbuck, Leuba, Pratt முதலிய அறிஞர்களெல்லாம் சமய உண்மைகளை மனநூற் கோணத்திலிருந்து ஆராய்வுபவர்கள். நம்பிக்கை யென்னும் அடிப்படையின்மேல் எவ்வளவு பெரிய கட்டிடத் தையும் எழுப்பலாமென்பதே இவர்கள் கூறும் முடிவு.

சமயானுபவங்கள் எவ்வெந் நிலைகளில் ஏற்படுகின்றன. அவற்றின் துணைக் காரணங்கள் எவை என்று ஆராய்வது அவற்றின் உண்மையை அளந்து துணிந்ததாகாது. அனுபவம் என்ற அளவில் இன்று நாள உங்கள் முன்னின்று பேசுவதற்கும் நம் நாயன்மார்கள் பெற்ற தெய்வானுபவங்களுக்கும் வேறுபாடு கிடையாது. ஒன்றை உண்மை நிகழ்ச்சி யென்றும் மற்றொன்று கற்பிதம் அல்லது மயக்கம் என்றும் கூற மனநூலுக்கு உரிமையில்லை.

சமயத்தைச் சமூகக் கண்கொண்டு காணும் அறிஞர்கள் கூறும் கருத்துக்கள் சிந்திக்கற்பாலன. உண்மை அறம் கற்பு முதலிய பண்பியல்கள் (Values) மக்கள் ஒழுக்கவாழ்விற் குத் துணைபுரியும் வெறும் நியமனங்கள். நம்மிடை காணப்படும் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கடமையைச் செய்யவேண்டு மென்னும் உணர்வு விலங்குகளுக்கும் நமக்கும் பொதுவாகவுள்ள ‘மந்தையியல்பை’ (herd instinct) அடிப்படையாகக் கொண்டது. நமக்குள்ளே யிருந்துகொண்டு நாம் வழிதவறும் பொழுதெல்லாம் சாட்டையடி கொடுக்கும் ‘மனச்சாட்சி’ எனப்படுவது ஒரு தெய்வீக சக்தியின் கூறுபாடன்று. அது

வும் சமூகம் நம்மேல் கொண்டிருக்கும் ஆதிக்கத்தைக் காட்டும் ஒரு சின்னம். மனச் சாட்சி சமூகம் நமக்குள் நிறுத்தி வைத்திருக்கும் காவற்காரன். ஒழுக்க நெறியென்பது, சுருங்கக் கூறுமிடத்து, ஒரு உபயோகமுள்ள ஏற்பாடு.

சமூக நிர்வாகத்தைச் சரிவர நடத்தப் பயன்பட்டு வருவதே சமயம். சிறைச்சாலைகள் நீதிமன்றங்கள் இவற்றால் விடச் சமயக் கட்டுப்பாட்டினால் மக்கள் சட்டத்திற்குப் பட்டவர்களாயும் ஒருவரோடு ஒருவர் அன்புடையவர்களாயும் வாழமுடியும். சமூகம் செய்யும் தொழில்களுக்கு ஒரு உணர்ச்சி கரமான தூண்டுதலையளிக்கச் சமயம் பயன்படுகிறது. 'சமயம்' 'மொழி' என்பன சமூகக் கற்பனைகள். தனித்த ஒவ்வொருவரும் 'மொழி' ஒன்றைக் கற்பிதம் செய்து கொள்ளா விட்டாலும் மனிதர்கள் செய்து கொண்டதாகான் மொழி பெண்பதில் ஐயமுண்டோ? 'தெய்வம்' ஒரு தனி மனிதனின் கற்பனையன்று; சமூகமே சேர்ந்து கற்பித்துக் கொண்டுள்ள ஓர் உண்மை.

சமயம் சமூக ஒற்றுமைக்குத் துணை செய்வதில் தடையொன்றுமில்லை. ஆனால் அதனை, இராணுவத்தை ஒப்பப் பயன் தருமோர் ஏற்பாடு என்றும் கற்பிதம் என்றும் கூறுவதால் சமயத்தின் பெருமையை அறியாதவர்களாகின்றோம். தவிர எவ்வளவு கூர்த்த மதியோடும் நம் சமூகவாழ்வைத் திருத்தியும் பெருக்கியும் வளம்படுத்தினும் நம் முயற்சிகள் வாழ்வில் உள்ள துன்பத்தையும் துயரத்தையும் அகற்ற வல்லுன வல்ல பொதுவுடமை மனிதனின் தன்னலப் போக்கை அழித்துவிட வில்லை. பொதுவுடமையை சமயமாகவும் ஸ்டாலின் லெனின் ஆகியோரைத் தெய்வங்களாகவும் கொண்டுள்ள ரஷ்யாநாடும் போரற்ற அமைதிவாழ்வைப் பெறவில்லை.

சமயநெறி என ஒன்றைக் கடைப்பிடிக்கவும் மாட்டாமல் தெய்வத்தையும் விட்டுவிட முடியாமல் நம் நாட்டிலும் பல

புதிய சோதனைகள் பலவற்றில் இறங்கி யிருக்கிறார்கள். அத்தகைய புது முயற்சிகளின் விளைவுதான் 'திவ்வியஞான சபை', 'பிரம்ம சமாஜம்', 'ஆரிய சமாஜம்' முதலிய வெல்லாம். இத்தகைய மாற்றுக்களில் மனம் செல்லாத பலர் 'அரவிந்தர்', 'ரமணர்' இவர்களைச் சற்றியெழுந்துள்ள இயக்கங்களில் ஈடுபடுவர்.

நம்மில் பெரும்பாலோர் சமய உண்மைகளை உண்மையோ, பொய்யோ என்னும் பலதலையாய உணர்வோடு நோக்குமவ்வளவில் அமைகின்றோம். ஐயம் முற்றிய நிலையில் தெய்வம் என்னும் உண்மை இருப்பதாக வைத்துக் கொண்டாலும் நாம் அதை அறியவே முடியாது என்று துணிந்து வாதிடுபவருமுண்டு. புத்தர் பெருமான் கூட கடவுளைப் பற்றியோ மறுபிறப்பைப் பற்றியோ மனிதன் அறிந்து கொள்ள முடியாது; அறிய முயல்வதில் காலம்தான் வீணாய்க் கழிகிறது என்று கூறவில்லையா?

ஐயங்கொள்வதில் பலதிறங்களுண்டு. சிலர் எதைப்பற்றியும் ஐயத்தோடு பேசுவது ஒரு நாகரிகம் என்று கருதுகிறார்கள். நம்முடைய பண்பாடு எதைப்பற்றியும் துணிவாகக் கூற முடியாத அளவிற்கு முன்னேற்றமடைந்து விட்டது என்பது அன்றாடம் நம்மிக்கை. அறிவுலகத்தில் நிகழும் ஆராய்ச்சிகள் பலவும் ஐயக்குறிப்புக்களோடு முடிவதில் ஒரு தனிப் பெருமை கொள்கின்றன.

ஐயங்கொள்வதில் இன்னொருவகை இதுபோல்வதன்று; அந்திலை தத்துவராய்ச்சிக்கு இன்றியமைபாது வேண்டப் படும் முதற்படியாக அமைந்திருப்பது. நம் சமய சாத்திரங்களிற் சில ஆசிரியன் மாணவனுக்கு அறிவுறுத்துவது போன்ற யாக்கப் பெற்றுள்ளமையை நீங்கள் அறிவீர்கள். மாணவன் வாய்மொழியாகச் சில ஐயங்களை நூலாசிரியன் எழுப்பி அதற்கு விடைதருவன். அத்தகைய ஐயங்களே நாம் இப்போது

பேசும் வகையினைச் சேர்ந்தன. மேனாட்டில் தத்துவ ஆராய்ச்சி ஒங்கி வளர்ச்சியடைவதற்கு அடிப்படையாகத் துணைபுரிந்தது டெகார்டெ என்ற பிரஞ்சு ஞானி கொண்ட ஐயப்பாடுதான்.

ஐயம் என்பது ஆராய்ச்சியின் முடிந்த நிலையாக இல்லாமல் ஆராய்ச்சிக்குத் துணை செய்யும் இன்றியமையாத ஒரு வழியாக இருக்கிறது. உண்மையில் நோக்கும்போது ஐயம் என்பது ஒரு முடிந்த நிலையாகவே இருக்க முடியாது. கடைசிவரை சந்தேக வாதத்தை (Skepticism) நிலைநாட்டுவது என்பது, எவர் “இந்த உலகத்தில் எவர் சொல்வதும் உண்மையன்று என்று கூறிக் தன் கூற்றை மட்டும் உண்மையென்று நம்பிச் சொல்வதை ஒக்கும்.

பேரன்புல. யீர், இவைபோன்ற சில கருத்துக்களை உங்களுடோ சேர்ந்து உரங்கச்சிந்திப்பதற்கு எனக்கொரு சுந்தர்ப்ப மளித்த சமாதானத்தவர்களுக்கு என் உளமார்த்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மேலே சொன்ன உயரிய கருத்துக்கள் அனைத்தையும் நம் சமயம் உட்கொண்டு திகழ்வதை நீங்கள் சிந்தித்து இன்புறுவீர்கள் என நம்பி இம்மட்டில் நிறுத்திக் கொள்கிறேன். பிளேட்டோ (Plato) கூறும் சமரச நோக்கம் (Synoptic Vision)—வியாதர் சூத்திரம் விதந்துபேசும் சமன்வயப் பண்பினை நம் சைவசமயம் எவ்வாறு போற்றுகிறது என்பதை மட்டும் அருணார்தி சிலத்தின் வாய்மொழிகொண்டு உங்களுக்கு நினைப்பூட்ட விரும்புகிறேன்.

“ஒதுசம மங்... பெருண்ணுரு தூல்கள்

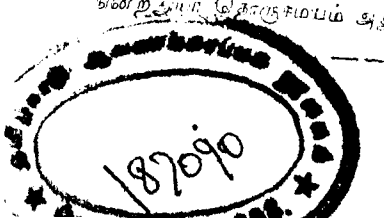
ஒன்றோ... ஞான ரெவ்வாமல் உளபலவும் இவற்றின்

யாதுசம யம்... யாதிந் தென்னில்

இதுவா... அதுவல்ல தெனும்பிணக்க தின்றி

நீதியினால்... மலவொல்லார் ஞானத்தே காண

சின்ற... தெருசமயம் அது சமயம்”

சைவ அன்பர்களுக்கு ஒரு செய்தி

ஒருபுறம் துயரம் ; மறுபுறம் மகிழ்ச்சி. வேறு எவ்வித மாயக் கருமுடியும்? சென்ற ஆறு ஆண்டுகளாக நமது சமாயத்தில் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் தன்னுடைய ஆக்க வேலைகளால் பெருந்தொண்டு செய்து வந்த இன்றியமையாத நண்பர் திரு. கா. இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள் சென்னைவாசி மலையாளாட்டுக் கோலாலம்பூர் என்ற நகருக்குத் தனது சமூகத்தார் பொருட்டு சேவை செய்யப்போகிறார். தனது சமூகத்தார் பொருட்டு சேவை செய்யப்போகிறார். புது இடத்தில் கடல் கடந்து சென்று தனது சமூகத்திற்கும் கூடியவரையில் சைவசமய வேலை செய்வதற்கும் செல்லுகின்றார் என்பது மகிழ்ச்சி. அவருடைய கூரிய அறிவும் தெளிவாகச் சொல்லும் முறை உரையும் அவரது மாதக் கூட்டங்களையும் சேரிச் சேவைபையும் நாம் இழப்போம். ஆனால் சைவப்பெருக்கு மலையாளில் நடைபெறும். இப்பெரியார் மலையாளில் செய்யும் தொண்டு நன்றாக நிலை பெறுவதாகுக. இறைவன் அவருக்கு நீண்ட ஆயுளும் நோயற்றவாழ்வும் அருள் செய்வானாக.

ஜூலை மாதக் கூட்டம்

திருவெண்ணை கல்லூரிலும் திருவஞ்சைக் களத்திலும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய ஆடி சுவாதித் திருநாளில் (25-7-47) சமாதானக்கூட்டம் நடைபெறும். அனைவரும் வருக.

ஆகஸ்டு மாதக் கூட்டம்

ஆகஸ்டு மாத சமாதானக் கூட்டம் 3-8-47ல் சென்னை-சேத்துப்பட்டு, செல்வ விநாயகர் தேவார சபையில் நடைபெறும்.

யாழ்ப்பாண அரங்கேற்று விழா

சென்ற இதழில் வெளியிட்டாற்போல யாழ்ப்பாண அரங்கேற்றுவிழா திருக்கொள்ளம்புதூர் கோவிலில் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமுன்னிலையில் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது. அருள்மிகு விபுலானந்த அடிகளார் தாம் பலலான்களாக ஆராய்ச்சி செய்த யாழ்ப்பாண அரங்கேற்றினார்கள். பல அறிஞர்கள் அவ்விழாவில் கலந்துகொண்டார்கள். அந்நூல் கருத்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் கிடைக்கும்.

கண்டனூர் சிவநேசர் திருக்கூட்டத்தார் திருமுறைப் போட்டிகள் ஆடித் திங்கள் 24, 25, 26, 27, 28, நாள் களில் ஆண் பெண் பாலர் முதலியவர்களுக்கு வழங்குவார்கள். 20-8-47 காரைக்குடியில் பரிசுகள் வழங்கப்பெறும்.

* * * * *

சைவசித்தார்த சமாதத்தின் மே திங்கள் கூட்டம் 18-5-47 ல் திருநாவனூரில் ஆசிரியர் திரு. பூ. ஆலாலசுந்தரஞ்செட்டியார் அவர்கள் தலைமையில் வெகு நன்றாக நடைபெற்றது. அப்போது கா. முத்துகிருஷ்ணப்பிள்ளை, வித்துவான் நயினர்முகம்மது, வித்துவான் சிவப்பிரகாசர் முறையே 'அன்பு', 'தெய்வம் மணக்கும் செய்யுள்', 'சுந்தரர் காதற் திருமணம்' என்ற பொருள்பற்றிப் பேசினார்கள்.

* * * * *

நமது சமாதத் கொண்டர் திரு. ஜி. கல்யாணம் பிள்ளை (தாசில்தார், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்) அவர்களுடைய புதல்வி செல்வி - ஞானம்பாள் திருமணம் 28-6-47-ல் சிறப்பாக நடந்தது.

* * * * *

5, 6 ஜூலையில் பிரதம அமைச்சர் வேண்டுகோளின்படி சென்னை அரசாங்க மாளிகையில் தமிழ்நாட்டு மடாலயங்கள் திருக்கோயில்கள் சீர்கிருத்த மாநாடு வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது. விவரங்கள் அடுத்த இதழில் வரும்.

* * * * *

சேரமான்பெருமாள், சுந்தரமூர்த்திகள் திருநாட்கள் திருவஞ்சைக்களத்தில் வருகிற 25 - 7 - 47ல் நடைபெறும் போது அவ்வூர் உயர்தரப் பள்ளியில் கூட்டம் நடைபெறும். கொச்சி அரசியலார் அதனை ஆதரிப்பார்கள். அவ்வரசியலார், அடியார்களின் சரிதங்களை வெளியிடுவதன்றிப் பாடங்களிலும் சேர்த்துவிடுவது நல்லது.